

Arrest

nr. 233 904 van 12 maart 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DELGRANGE
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 31 mei 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen de verzoekende partijen en hun advocaat P. DELGRANGE, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 23 april 2018 een verzoek om internationale bescherming in, vergezeld van hun zestienjarige zoon A. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekers op 22 januari 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoekers worden door het CGVS gehoord op 7 maart 2019. Verzoekers' advocaat stuurt op 27 maart 2019 een schrijven met opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud.

1.2. Op 30 april 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, ten aanzien van beide verzoekers.

- De bestreden beslissing, getroffen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Iraaks staatsburger, geboren te Bagdad in 1955. U bent soennitisch moslim en Arabier van etnische origine. Sinds uw geboorte tot uw vertrek uit Irak woonde u steeds in Bagdad. De laatste periode (sinds 2005) was u woonachtig in de wijk Al Ghazaliya.

U studeerde in 1982 af aan de onderwijsfaculteit en ging vervolgens aan de slag als leerkracht. In 1984 trouwde u met S.M.S.A.-J. (C.G. X, O.V. X). Jullie kregen samen twee dochters, S. (°1985) en S. (°1985) en twee zonen L. (°1990) en A. (°2002).

In 1991 ging u aan de slag als ambtenaar bij het ministerie van onderwijs. U werd er uiteindelijk diensthoofd van de afdeling aardrijkskunde. Er kwamen geregeld sjiiitische militieleden bij u langs op uw werk omdat zij zelf het beleid in handen wilden nemen.

Uw vrouw was een tijd werkzaam in het algemeen ziekenhuis te Fallujah. Eind 2013, wegens de opkomst van IS in Fallujah, stopte zij daar. Ongeveer 3 maanden voor jullie vertrek startte zij in een ziekenhuis in Ameriyat Al Fallujah. Op 18 mei 2015 werd u vrouw opgebeld door een onbekend persoon toen zij op haar werk was. Ze werd beschuldigd hulp te bieden aan Islamitische Staat (IS).

Op 23 mei 2015 werd uw huis in Al Ghazaliya in brand gestoken en werd uw zoon L. met een dreigbrief op zijn auto bedreigd. U was op het moment van de brand op uw werk en werd opgebeld door uw buur. U ging meteen naar huis maar werd onderweg opgebeld door uw zoon L., die op dat moment reeds bij uw schoonouders in Al Adhamiya was, samen met uw jongste zoon A. Hij zei u niet naar huis te gaan wegens te gevaarlijk. U ging naar Al Adhamiya, waar u L. zag die u de dreigbrief toonde. U vertelde hem dat hij Irak moest verlaten. Op 25 mei 2015 brachten z'n vrienden hem naar de luchthaven. U ging op deze dag naar uw werk om er verlof aan te vragen. Bij terugkeer werd u in uw wagen beschoten door twee personen op een motor. U kon gelukkig ontsnappen en stopte aan het dichtstbijzijnde checkpoint van de politie, waar u vertelde wat gebeurd was. Daar werd u aangeraden om naar de politie te stappen om klacht in te dienen, wat u ook deed. U keerde vervolgens terug naar het huis van uw schoonouders in Al Adhamiya. In de late namiddag kreeg u telefoon van uw buurman. Er was blijkbaar een wagen naar jullie komen informeren in de buurt. Jullie werden rafidagenoemd, wat 'weigeraars' betekent. U besliste dat het tijd was om Bagdad te verlaten.

Een vriend van u bracht jullie naar Erbil op 27 mei 2015, waar jullie een smokkelaar vonden. Op 29 mei 2015 reisden jullie verder naar Turkije, waar jullie tot februari 2016 verbleven. Jullie reisden verder naar Griekenland aangezien het financieel niet langer mogelijk was in Turkije te blijven. Uiteindelijk reisde u met uw gezin verder naar Oostenrijk, waar u ongeveer een jaar en 7 maanden bleef. U vroeg er internationale bescherming, wat u werd geweigerd. U reisde naar België verder waar u op 19 april 2018 arriveerde. Op 23 april 2018 diende u, samen met uw echtgenote, een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische asielautoriteiten.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legt u de volgende documenten voor: een originele werkbadge en originele kaart van het syndicaat, een kopie van uw diploma, een kopie van de eerste pagina van uw internationaal paspoort, dat van uw vrouw en uw zoon A. met een aangifte van het verlies van jullie paspoorten, de originele werkkaart van uw echtgenote, kopieën van documenten aangaande het werk van uw vrouw, de originele diploma's van uw vrouw, een originele dreigbrief, een originele klacht bij de politie, foto's van uw afgebrande huis, foto's van uw beschoten auto, foto's van een vernield ziekenhuis in Fallujah, uw originele huwelijksakte, kopieën van de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van uw vrouw, het originele nationaliteitsbewijs van uw zoon A. en een kopie van zijn nationaliteitsbewijs, medische documenten aangaande de hartconditie van uw echtgenote, een document met betrekking tot de mentale en psychologische toestand van uw vrouw en jullie originele Belgische verblijftitels.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient geconcludeerd te worden dat u niet aannemelijk maakt dat u in Irak een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U vreest de sjiitische milities, en voornamelijk de militie Asaeb Ahl al-Haq (AAH), omwille van een aantal redenen. Zo werkte u zelf als ambtenaar bij het ministerie van onderwijs. Uw vrouw had een tijd in Fallujah gewerkt en werd om die reden beschuldigd van medewerking aan daesh (Islamitische Staat). Uw zoon werd ook bedreigd omdat hij betrokken was bij hulp aan ontheemde familie, waardoor hem ook hulp aan daesh werd aangewreven door AAH. Daarnaast zijn jullie soennieten en bijgevolg een doelgroep van de milities. Om al deze redenen worden jullie gevisieerd door de militie AAH. Uw vrouw kreeg een dreigtelefoon, uw zoon een dreigbrief op z'n wagen, jullie woonst werd in brand geschoten en uzelf werd beschoten in uw wagen. Onderstaande vaststellingen tonen echter aan dat aan uw verklaringen, en deze van uw echtgenote, geen geloof kan worden gehecht, waardoor u niet aannemelijk maakt dat u in Irak vervolging dient te vrezen.

In de eerste plaats kan sterk getwijfeld worden aan het moment waarop jullie Irak verlieten, waardoor zowel de waarachtigheid van de vervolgingsfeiten als uw algemene geloofwaardigheid reeds ernstig in het gedrang komen. Zo stelt het CGVS vast dat u er zelf niet in slaagt om consistente verklaringen af te leggen over het moment van vertrek. U situeert het vertrek op twee afzonderlijke momenten tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS twee maanden na het vertrek van uw zoon L. (CGVS, p. 4). Even voordien had u reeds verklaard dat L. op 'ongeveer' 7.7.2015 vertrokken was. Er wordt u bevestiging gevraagd en u herhaalt dat het ongeveer zo was, in 2015 (CGVS, p. 3). Even later verklaart u dan dat jullie zelf op 27 mei 2015 vertrokken naar Erbil en dan de 29ste naar Turkije. U wordt geconfronteerd met de vaststelling dat dit niet kan kloppen met uw eerdere verklaring dat L. op 7 juli 2015 vertrok en jullie twee maanden later, waarop u verklaart dat L. voor jullie vertrok en dat u bleef tot u in verlof kon gaan. U wordt gevraagd hoeveel dagen jullie na L. vertrokken, waarop u opnieuw twee maanden antwoordt (CGVS, p. 4). Nogmaals geconfronteerd met de onmogelijkheid van uw verklaringen zegt u dat u zich vergiste, dat het twee maanden voordien was, dus in maand drie in plaats van maand vijf, wat op weinig slaat. Vervolgens zegt u dat L. vertrok op 25 mei 2015. U gevraagd om een verklaring te bieden voor dit opmerkelijk verschil, zegt u dat u het niet precies kan weten en dat u problemen hebt met data. Gewezen op het feit dat het hier niet louter om de data te doen is, maar om een verschil tussen twee dagen of twee maanden excuseert u zich omdat u moe en ziek bent en bevestigt u 25 mei als vertrekdatum van L. naar de luchthaven (CGVS, p. 5). Dit kan echter niet gelden als een afdoende verklaring waarom u op verschillende momenten en op verschillende vlakken uiterst incoherente verklaringen aflegde over het moment waarop jullie Irak verlieten. Even later wil u de vertrekkedata nog rechtzetten, maar ook dit biedt geen verklaring voor bovenstaande vaststellingen (CGVS, p. 6). Ook via uw advocaat komt nog een rechtzetting. U bedoelde steeds twee dagen (zie bijkomende opmerkingen advocaat, 27 maart 2018). Nogmaals bevestigen dat het om twee dagen en niet twee maanden gaat verandert echt weinig aan bovenstaande vaststelling.

Bovendien legt u over het verblijf in Turkije tegenstrijdige verklaringen af met uw vrouw. Zo verklaart u aanvankelijk dat uw dochters ongeveer op 5 juni 2015 ook van Irak naar Turkije kwamen. Toen zij aankwamen in Turkije waren u, uw vrouw en uw zoon A. nog in Turkije (CGVS, p. 3). Uw vrouw daarentegen verklaart dat jullie dochters eind 2016 naar Turkije kwamen en jullie daar op dat moment niet meer waren (CGVS echtgenote, p. 3). Dit is compleet tegenstrijdig met uw verklaringen. Later verklaart u dat eerst uw dochter S. in Turkije aankwam en later uw dochter S. Het was slechts een korte periode dat u S. nog zag. Ook uw vrouw zag S. nog. Uw vrouw verklaart later dat zij S. wel nog zag in Turkije, waarmee zij haar eerdere bewering – dat ze de dochter in Turkije niet meer zag – tegensprekt. Zij was namelijk gekomen voor een operatie. S. heeft zij echter niet gezien, zij kwam pas later. Na de operatie bleven ze in Turkije. Geconfronteerd met de verklaring van uw vrouw, dat zij enkel S. zag in Turkije, antwoordt u dat u S. enkel op het einde zag, in Ankara en dat het kan dat hun moeder haar niet zag aangezien zij in Sakariya was. U zegt vervolgens dat u niet weet of uw vrouw ook S. zag, wat u evenwel kort ervoor nog bevestigd had (CGVS, p. 17). Wanneer uw vrouw geconfronteerd wordt met de vaststelling dat zij eerder verklaard had geen van haar dochters in Turkije te hebben gezien zegt ze dat het haar niet gevraagd was. Gewezen op het feit dat haar letterlijk gevraagd werd of zij haar dochters in

Turkije nog gezien had en zij daar ontkennend op had geantwoord, beweert ze de operatie van S. te zijn vergeten en begint ze over haar eigen medische verblijfsvergunning in België (CGVS echtgenote, p. 15-16). Zowel uw eigen verklaringen als deze van uw vrouw zijn niet afdoende om de tegenstrijdigheden omtrent het al dan niet ontmoeten van jullie dochters in Turkije teniet te doen, wat alweer wijst op de ongeloofwaardigheid van het moment van jullie vertrek uit Irak en de periode waarin jullie in Turkije waren. De verbetering aangaande de verklaringen van uw echtgenote, zijnde dat uw dochters niet eind 2016 maar eind 2015 aankwamen, kan bovenstaande evenmin wijzigen aangezien niet louter de datum maar wel wie jullie al dan niet nog zagen in Turkije het voornaamste argument is in bovenstaande tegenstrijdigheden (zie bijkomende opmerkingen advocaat, 27 maart 2018)

Vervolgens is het zeer opmerkelijk dat jullie L. pas inlichtten over jullie vertrek en de gebeurtenissen na zijn vertrek nadat jullie in Griekenland waren aangekomen, zijnde zo'n acht à negen maanden nadat jullie zelf Irak hadden verlaten (CGVS, p. 4). Uw vrouw verklaart dat dit komt omdat de omstandigheden heel slecht waren en de situatie van L. nog niet stabiel maar onzeker was. Ze verklaart verder dat jullie hem zeiden nog steeds in het huis van uw ouders te wonen (CGVS echtgenote, p. 4). Het CGVS vermoedt echter dat jullie beweren L. pas maanden na jullie vertrek ingelicht te hebben omwille van een andere reden. L. had namelijk op zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS op 16 september 2015 verklaart dat z'n ouders in Adhamiya waren, wat zou betekenen dat jullie vertrek uit Irak inderdaad later is dan jullie voorhouden (CGVS gehoorverslag L., p. 4-5, zie administratief dossier, blauwe map). Het is echter moeilijk aan te nemen dat jullie voor L. zouden verzwijgen Bagdad verlaten te hebben net na hem. Het houdt namelijk weinig steek dat jullie hem hiermee trachtten te beschermen. Hij was op het moment van jullie vertrek nog in Izmir, Turkije (CGVS echtgenote, p. 4). Waarom jullie hem dan ook niet verwittigden dat jullie ook op komst waren naar Turkije is een raadsel en uiterst onlogisch. Daarbij kan niet worden ingezien waarom L. geruster zou zijn wetende dat zijn familie in Bagdad was – waar jullie tenslotte bedreigd werden – en niet in Turkije, waar jullie geen onmiddellijk gevaar zouden lopen. Hierdoor groeit het vermoeden dat jullie ten tijde van L. interview op het CGVS Irak niet hadden verlaten en jullie zich niet in Turkije bevonden. Via de advocaat wordt de bezorgdheid om L. nog eens benadrukt. Jullie wilden hem niet vertellen dat ook jullie gedwongen werden te vluchten omdat hij het heel moeilijk had met de situatie (zie bijkomende opmerkingen advocaat, 27 maart 2018). Dit is echter louter een bevestiging van wat uw vrouw ook op haar persoonlijk onderhoud al aangaf, en verandert op zich bovenstaande conclusie niet.

Deze vaststellingen zorgen in de eerste plaats dat zowel aan uw als aan uw echtgenotes algemene geloofwaardigheid op ernstige wijze afbreuk wordt gedaan. Daarnaast zorgt het sterke vermoeden dat jullie langer in Bagdad bleven dan jullie het CGVS voorhouden voor ernstige twijfels omtrent de aangehaalde vervolgingsfeiten. U besloot namelijk dat het zeker tijd was te vertrekken na de schietpartij op uzelf, en omwille van de eerdere gebeurtenissen. Aangezien geen geloof gehecht wordt aan het moment van vertrek is het moeilijk om nog geloof te hechten aan de incidenten die het vertrek veroorzaakten. Omwille van een aantal verdere vaststellingen kan aan de vervolgingsfeiten die jullie aanhalen, zijnde het dreigtelefoontje aan uw vrouw, de brand in jullie huis, en de schietpartij op uzelf, inderdaad geen geloof worden gehecht.

Wat betreft het eerste incident, namelijk het telefonisch dreigement aan uw vrouw, merkt het CGVS op dat aan het gegeven dat zij de laatste periode voor het vertrek in een ziekenhuis in Ameriyat al Fallujah werkte geen geloof kan gehecht worden, en dit om de volgende redenen. Uw vrouw verklaarde dat zij dit telefoontje kreeg op 19 mei 2015. Zij werkte gedurende die periode (van maart 2015 tot en met mei 2015) 2 dagen per week in het ziekenhuis van Fallujah, dat op dat moment een afdeling had in het naburige Ameriyat al Fallujah en dus niet langer in de stad Fallujah zelf. Ze werd tijdens dat telefoontje beschuldigd daesh te helpen. Ze vermoedt dat de oproep van de controlepost Al Sukur kwam, een sjiitische controlepost die ze langs moest op weg van Bagdad naar Ameriyat al Fallujah (CGVS echtgenote, p. 9-11). U daarentegen beweert dat zij op het moment van het telefoontje in Fallujah zelf was, dus niet in Ameriyat al Fallujah. U wordt gevraagd of zij op dat moment in de stad Fallujah werkte, wat u bevestigt. U wordt ook gevraagd of dat ziekenhuis niet al gebombardeerd werd, wat u ook bevestigt en waaruit blijkt dat u wel degelijk aan het spreken was over het ziekenhuis in Fallujah, de stad zelf en niet Ameriyat al Fallujah. Geconfronteerd met de verklaringen van uw vrouw, dat zij in Ameriyat al Fallujah werkte op dat moment, zegt u dat het inderdaad zo was en dat u het zich nu herinnert. Het is echter niet aannemelijk dat u pas na confrontatie kunt herinneren waar uw vrouw was ten tijde van het dreigtelefoontje, en waar zij al sinds maart 2015 zou werken. Bovendien verklaarde ook uw zoon L. dat zij tot het bombardement in het ziekenhuis van Fallujah werkte en zij nu (zijnde het moment van zijn interview), geen werk meer had. In Bagdad had zij niet meer gewerkt. Ook van het werk in Ameriyat al Fallujah, in een ziekenhuis behorende tot het algemeen ziekenhuis van Fallujah, is geen sprake, wat

toch uiterst opmerkelijk is indien zij daar effectief gewerkt zou hebben (CGVS gehoorverslag L., p. 5). Bovendien heeft zij ook, nog voor het werk in Ameriyat al Fallujah, een jaar in een privékliniek in Al Ghazaliya, Bagdad gewerkt volgens haar verklaringen, maar noch u, noch L. schijnen hier iets van te weten (CGVS echtgenote, p. 11; CGVS, p. 15). Vervolgens verklaart uw vrouw dat u haar naar het ziekenhuis bracht de dag van het telefoontje. Ze had namelijk angst waardoor ze nog moeilijk kon ademen (CGVS echtgenote, p. 10). U daarentegen verklaart dat het haar broer was die haar op dat moment naar het ziekenhuis bracht, u moest namelijk nog werken. Opnieuw bent u tegenstrijdig met uw vrouw, wat u tracht te verklaren door te stellen dat u zich het niet kan herinneren en dat u moe bent. Dergelijke bewering volstaat echter niet om alweer een tegenstrijdigheid tussen jullie verklaringen uit te leggen.

Bovenstaande vaststellingen doen het CGVS besluiten dat aan het werk van uw vrouw in Ameriyat al Fallujah geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat zij op haar werk een dreigetelefoon ontving.

De correctie die na het interview wordt doorgegeven, namelijk dat uw vrouw nooit effectief in Ghazaliya werkte maar slechts ingeschreven was om een soort werkloosheidsvergoeding te krijgen kan bovenstaande niet wijzigen (zie bijkomende opmerkingen advocaat, 27 maart 2018). In de eerste plaats verandert het al niks aan de vaststellingen omtrent het werk in Ameriyat al Fallujah, wat uiteindelijk het essentiële element is. Ten tweede blijft het even opmerkelijk dat u niks zou weten over een eventuele inschrijving van uw vrouw in een laboratorium in Ghazaliya om een vergoeding te blijven ontvangen.

Wat de brand op jullie huis betreft, stelt het CGVS vast dat jullie uiterst tegenstrijdige verklaringen afleggen omtrent dit incident met jullie zoon L.. Zowel u als uw vrouw beweren dat L. over de brand werd ingelicht door de burens via de telefoon (CGVS echtgenote, p. 13; CGVS, p. 17). L. zelf echter, verklaarde dat het zijn familie was die hem verwittigde over de brand die gaande was in jullie huis (CGVS gehoorverslag L., p. 12). Er wordt u gevraagd of de buurman eventueel familie was van jullie, wat u ontkent. U wordt gewezen op L. verklaring, dat hij door de familie op de hoogte werd gebracht, waarop u antwoordt dat u het niet weet (CGVS, p. 17). Uw vrouw beweert daarnaast eerst op twee verschillende momenten dat L. z'n broer A. op school ging afhalen, waar even later plots geen sprake meer van is. A. ging zelf naar huis van z'n school en L. ging meteen naar huis na het telefoontje over de brand (CGVS echtgenote, p. 13). Op zich is het al vrij opmerkelijk dat zij hier geen coherente verklaringen over kan afleggen, ook al wordt na het interview nog toegevoegd dat de eerste verklaringen, dat L. naar de school van A. ging, niet klopt (zie bijkomende opmerkingen advocaat, 27 maart 2018). Uw zoon L. beweerde daarenboven dat hij, bij aankomst aan het brandende huis, zag hoe de burens A. nog op het nippertje hadden kunnen redden, wat er op zou wijzen dat A. zelfs in het huis aanwezig was tijdens de brand (CGVS L. p. 12). Uzelf daarentegen beweerde dat niemand aanwezig was in het huis op dat moment (CGVS, p. 13). Geconfronteerd met de verklaring van uw zoon bevestigt u dat uw kleine zoon op school was toen, van school naar de buurman ging en door z'n broer daar werd opgehaald (CGVS, p. 17). Via uw advocaat licht u nog toe dat A. na school tot aan het huis kwam, dat hij wou binnen gaan maar de burens hem tegenhielden en naar hun huis bracht. Daar heeft L. z'n broer gevonden (zie bijkomende opmerkingen advocaat, 27 maart 2018). Ook dit spreekt de verklaring van L. tegen. Uw zoon beweerde verder nog twee dagen de spullen van de familie tussen Al Adhamiya en Al Ghazaliya te verhuizen voor z'n vertrek (CGVS L., p. 12). Dit is heel wat anders dan uw verklaring en deze van uw vrouw, namelijk dat L. de dag van de brand zelf, 's avonds, daar nog 10 minuten is geweest (CGVS, p. 5, 13; CGVS echtgenote, p. 14). De vaststelling dat de verklaringen die u zelf en uw vrouw gaven met betrekking tot die brand op verschillende vlakken verschillen met deze van uw oudste zoon maakt dat een dit incident niet het minste geloof kan worden gehecht.

Ook aan de schietpartij op uzelf kon het CGVS geen geloof hechten. In de eerste plaats omdat u dit incident en omdat u van de burens hoorde dat hier na naar jullie geïnformeerd werd in de wijk - aanhaalde als datgene waardoor jullie uiteindelijk besloten te vertrekken. U vertrok namelijk niet mee met L. op 25 september 2015 omdat u verlof wou op uw werk. Uiteindelijk bent u toch zonder akkoord over dat verlof vertrokken vanwege het schietincident (CGVS, p. 4, 8, 11). Zoals eerder uiteengezet is het moment van jullie vertrek allerm minst geloofwaardig, waardoor dit incident ook alle geloofwaardigheid verliest. Daarnaast zijn de eerdere vervolgingsfeiten, zijnde de dreigetelefoon aan uw vrouw en de brand op jullie huis, niet geloofwaardig bevonden. In die zin kan niet worden aangenomen dat u op een gegeven moment langdurig verlof zou gaan aanvragen omdat u bedreigd werd zodat u zou kunnen vertrekken. De onaannemelijke omstandigheden waarin u de schietpartij plaatst, namelijk op terugweg van uw verlofaanvraag, bevestigt verder de ongeloofwaardigheid van dit incident. Bovendien kan het CGVS niet inzien om welke reden u specifiek gevisieerd zou worden. U haalt de problemen op uw werk

aan. De sjiiitische milities kwamen regelmatig langs en wilden dat u hun wensen uitvoerde, wat u niet deed (CGVS, p. 8). Hierdoor zouden zij u in hun vizier hebben. Het komt echter nogal drastisch en daardoor niet aannemelijk over dat zij u hiervoor effectief zouden willen vermoorden. Uw leidinggevende was namelijk ook een sjiiet, die aan hun kant stond (CGVS, p. 9). Indien zij werkelijk wilden dat u uw werk verliet, zou het makkelijker zijn om uw diensthoofd (die volgens uw verklaringen aan hun kant stond) aan te manen u uit uw functie te ontzetten, dan u, rijdend in uw wagen, te gaan neerschieten op klaarlichte dag.

Bijkomend kan er over uw tewerkstelling tot aan uw vertrek vragen worden gesteld. U legt namelijk twee kaarten die verband houden met uw werk voor. De ene werd afgegeven in 2012 en vermeldt geen termijn van geldigheid en de andere is geldig van 2011 tot 2013. Latere documenten die uw werk kunnen aantonen legt u niet voor waardoor u met geen enkel concreet bewijs kunt aantonen nog gewerkt te hebben in het jaar 2015 (CGVS, p. 6).

Bovenstaande vaststellingen doen het CGVS besluiten dat aan de vervolgingsfeiten door u voorgesteld geen geloof kan worden gehecht. Dit wordt nog maar eens bevestigd door de zeer opmerkelijke verklaringen die u deed bij de DVZ. U beschrijft de situatie van uw zoon, zijn studies en werk met soennitische vluchtelingen. U stelt dat hij hierdoor bedreigd werd en vluchtte. Dit was in 2015. U vervolgt dat u na het vertrek van uw zoon zelf geïdendeerd werd door de militie. Via een dreigbrief werd u met de dood bedreigd, waardoor u bang werd en uw werk deserteerde op 23.05.2015. Na uw 'desertie' werd uw huis in brand gestoken op dezelfde dag. Op 25.05.2015 werd u beschoten toen u achter het stuur in uw wagen zat (Vragenlijst CGVS, 22.01.2019, vraag 5). Niet enkel heeft u het hier over een dreigbrief aan u gericht waarvan op het onderhoud op het CGVS op geen enkel moment sprake was van uw kant, daarenboven plaatst u alle incidenten ná het vertrek van L., wat helemaal niet kon kloppen met uw verklaringen op het CGVS. U wordt wel nog gewezen op de dreigbrief die u eerder wel vermeld had maar u verklaart dat u voor uw zoon bedoelde, niet voor uzelf (CGVS, p. 12). Uit de context van uw verklaringen blijkt echter dat u wel degelijk een brief voor uzelf bedoelde, waardoor u er niet in slaagt deze tegenstrijdigheid afdoende te verklaren.

Tot slot is het verlies van jullie internationale paspoorten ook vrij opmerkelijk te noemen. Jullie hadden namelijk jullie paspoorten laten opsturen door uw schoonbroer vanuit Bagdad. Jammer genoeg verloren jullie deze in Doornik in een taxi of in het park (CGVS echtgenote, p. 7). Hoewel op zich niet onmogelijk, is het toch wat toevallig dat jullie onlangs pas jullie paspoorten verloren. Jullie leggen hier dan wel een aangifte van voor, maar het spreekt voor zich dat een aangifte op zich niet kan gelden als bewijs voor het verlies van deze documenten. Het CGVS vermoedt dan ook dat jullie jullie paspoorten achterhouden, aangezien op jullie paspoorten informatie zou kunnen staan over jullie werkelijke vertrekdatum.

Wat betreft de vrees die jullie aanhalen omdat jullie soennieten zijn (CGVS echtgenote, p. 13-14) oordeelt het CGVS dat het loutere feit soenniet te zijn in Bagdad op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Hieruit volgt dat een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming noodzakelijk blijft. U moet uw vrees voor vervolging of uw risico op ernstige schade dus in concreto aantonen. Uit bovenstaande blijkt evenwel dat u hier niet in slaagde.

Er moet dan ook worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande niet wijzigen. Een aantal documenten, zijnde de kopieën van jullie internationale paspoorten (1ste pagina), de kopieën van de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van uw vrouw, het originele nationaliteitsbewijs van uw zoon A. en een kopie van zijn nationaliteitsbewijs en jullie huwelijksakte, tonen louter uw identiteit en afkomst en deze van A. en uw vrouw aan, hetgeen in deze beslissing niet wordt betwist.

Uw werkbadge en originele kaart van het syndicaat werden hierboven reeds besproken. De diploma's van uzelf en uw echtgenote tonen jullie scholing aan, maar ook niet meer dan dat. De documenten aangaande de tewerkstelling van uw vrouw in Fallujah tonen aan dat zij in de loop van 2012 in een ziekenhuis in Fallujah tewerkgesteld was, wat op zich ook niet wordt betwist in deze beslissing. Zij legde vervolgens ook een badge voor die werd uitgegeven op 18/10/2015 en geldig was tot 18/10/2017.

Opmerkelijk genoeg werd deze dus uitgegeven na jullie vertrek uit Bagdad, wat opnieuw bevestigt dat jullie de omstandigheden en het moment van jullie vertrek niet waarachtig voorstellen. Wat er ook van zij, de kaart op zich kan op geen enkele manier de door u voorgestelde vervolgingsfeiten aantonen. De foto's die u voorlegt van uw afgebrande huis en beschoten auto kunnen niet gelden als bewijs voor deze aangehaalde feiten. Op geen enkele wijze kunt u aantonen dat het huis en de auto op de foto's aan u toebehoren, noch dat deze vernield werden in de omstandigheden zoals deze door u werden voorgesteld. De foto's van het ziekenhuis in Fallujah tonen louter een algemene gebeurtenis aan die geen direct verband houdt met uw problemen.

Wat betreft de klacht die u indiende ten gevolge van de schietpartij, merkt het CGVS op dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Iraakse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit element van uw relaas.

De documenten aangaande de hartproblemen van uw vrouw zijn louter medische documenten die geen betrekking hebben op de door u aangehaalde asielmotieven. Voor medische problemen dient u zich te wenden tot de procedure bij de DVZ, die jullie bekend is aangezien jullie beiden over een verblijfstitel omwille van medische redenen beschikken.

Wat het psychologisch attest van uw vrouw betreft, merkt het CGVS op dat in het attest op zeer bondige wijze sprake is van tekenen van depressie bij uw vrouw, slaapmoeilijkheden, mentale vermoeidheid, tekenen van een post-traumatische stress en een verwarde staat. Een eventueel verband met gebeurtenissen in Bagdad als oorzaak van de psychologische toestand van uw vrouw toont dit attest niet aan. Ook een mogelijke verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheden in deze beslissing kan dit attest niet bieden. Het gaat hier namelijk om een weinig gedetailleerd attest waardoor dit niet kan gelden als een bewijskrachtig document om een ernstige aandoening als PTSD (Post-traumatic stress disorder) of een verwarde mentale toestand aan te tonen. Bovendien gaf uw echtgenote over de hele lijn, uitgenomen de reeds hierboven besproken elementen, een heldere indruk en was zij in staat om deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud op het CGVS.

De dreigbrief die u voorlegt is gericht aan uw zoon L., maar houdt geen verband met uw persoonlijke problemen in Bagdad. Uw zoon A., L.I.W. (O.V. ...) werd in oktober 2015 erkend als vluchteling. Er dient echter opgemerkt te worden dat het CGVS elke asielaanvraag op individuele basis dient te onderzoeken, en hierbij rekening houdt met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Zo blijkt dat uw zoon omwille van zijn werkzaamheden, studies en betrokkenheid bij ontheemden uit Anbar problemen vreesde met sjitische milities in 2015. Rekening houdend met dit profiel in de toenmalige context te Bagdad in het najaar van 2015 werd hem, ongeacht eventuele vervolgingsfeiten, de vluchtelingenstatus toegekend. U kon zelf geen geloofwaardige problemen aanhalen die betrekking zouden hebben op het profiel van uw zoon, noch was u of uw vrouw op enige wijze betrokken bij de activiteiten van uw zoon. Het CGVS ziet dan ook niet in waarom u of uw echtgenote als vluchteling erkend dienen te worden louter omwille van het profiel van uw zoon. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij een asielzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, is en blijft dan ook noodzakelijk. U heeft zelf niet aannemelijk gemaakt dat u persoonlijk bij terugkeer naar Irak een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet zou lopen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale

verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

Op 9 december 2017 verkondigde de toenmalige eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschoefd heeft. ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking.

Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraq Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiiitische milities dan sjiïeten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een

schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

- De bestreden beslissing, getroffen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Iraaks staatsburger, geboren op 6 mei 1963 te Bagdad. U bent soennitisch moslim en Arabier van etnische origine. U studeerde medisch onderzoek te Bagdad en studeerde af in 1983. In het jaar '84 trouwde u met E.W.J.A.-Q. (C.G. X, O.V. X). Jullie kregen samen twee dochters, S. (°1985) en S. (°1985) en twee zonen L. (°1990) en A. (°2002).

U werkte een tijd voor particuliere laboratoria in Al Suwera en begon in 2012 voor de Iraakse overheid in Fallujah te werken. U werkte in het ziekenhuis in Fallujah tot eind 2013. Vervolgens werkt u een jaar in een kleine kliniek in uw eigen wijk Al Ghazaliya. Daarna werd u gevraagd in een kliniek in Ameriyat al Fallujah te gaan werken. Daar hebt u uiteindelijk gewerkt van maart 2015 tot mei 2015.

Op 19 mei 2015 werd u telefonisch bedreigd toen u op uw werk was. U werd door onbekenden beschuldigd van te werken voor daesh (Islamitische Staat). U keerde naar huis terug en vertelde uw man wat gebeurd was. U was moe en bang, waardoor u niet meer kon ademen. Hierdoor bracht uw man u naar het ziekenhuis in Karrada.

U werd op 23 mei 2015 door uw broer van het ziekenhuis opgehaald. Hij bracht u naar uw ouders in Al Adhamiya. Toen u daar aankwam werd u verteld dat jullie huis in brand was gestoken en dat uw zoon L. met een dreigbrief bedreigd was geweest. U en uw man besloten dat het beter was dat L. Irak zou

verlaten. Twee dagen later, op 25 mei 2015 vertrok uw zoon L. uit Irak. Uw man ging dezelfde dag verlof vragen op z'n werk. Op zijn terugweg werd hij beschoten door twee personen op een motor. Hij ging meteen klacht indienen en keerde vervolgens naar het huis van uw ouders terug. Jullie beslisten Irak ook te verlaten.

U reisde samen met uw man en jongste zoon A. naar Erbil op 27 mei 2015, waar jullie een smokkelaar vonden. Op 29 mei 2015 reisden jullie verder naar Turkije, waar jullie tot februari 2016 verbleven. Jullie reisden verder naar Griekenland aangezien het financieel niet langer mogelijk was in Turkije te blijven. Uiteindelijk reisde u met uw gezin verder naar Oostenrijk, waar u ongeveer een jaar en 7 maanden bleef. U vroeg er internationale bescherming, wat u werd geweigerd. U reisde naar België verder waar u op 19 april 2018 arriveerde. Op 23 april 2018 diende u, samen met uw echtgenoot, een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische asielautoriteiten.

Ter staving van uw verzoek legt u dezelfde documenten voor als uw echtgenoot.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U legde weliswaar een psychisch attest neer, maar dit is zodanig summier dat dit onvoldoende is om aan te tonen dat u niet in staat zou zijn om op coherente wijze uw asielmotieven uiteen te zetten zoals later in de beslissing op wordt gemotiveerd. De overige medische problemen zijn niet van die aard dat ze een impact hebben op een goed verloop van een onderhoud zoals ook is gebleken. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag op dezelfde motieven baseert als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot E.W.J.A.-Q. (C.G. X, O.V. X). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het ongeloofwaardige karakter van jullie asielmotieven. Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw echtgenoot luidt als volg:

[idem motieven van de eerste bestreden beslissing]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekers voeren de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

- Met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus, zetten zij uiteen:

"Volgens artikel 48/3, § 1 Vreemdelingenwet wordt de vluchtelingenstatus toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Geneve tot stand is gekomen (hierna verkort als: Vluchtelingenverdrag), zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967. Artikel 1 .A.2 van het Vluchtelingenverdrag definieert een vluchteling als de persoon die uit

"gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen. " Verzoekers vrezen voor de sjiiitische milities in en rond Bagdad, omwille van verschillende redenen.

Ten eerste is er het profiel van verzoeker, die als soenniet directeur was van een afdeling bij het ministerie van onderwijs. Ten tweede, werkte verzoekster in het ziekenhuis van Fallujah tot aan het brand aan het ziekenhuis, en werd ze beschuldigd van banden te hebben met Daesh. Vervolgens is er ook hun zoon, L., die voor volgende redenen erkend werd als vluchteling door het CGVS: "Zo blijkt dat uw zoon omwille van zijn werkzaamheden, studies en betrokkenheid bij ontheemden uit Anbar problemen vreesde met sjiiitische milities in 2015". Het geheel van deze elementen en de nog steeds heel onstabiele situatie voor Soennieten in Bagdad maakt dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in geval van terugkeer naar Bagdad.

De bestreden beslissing weigert het vluchtelingenstatuut aan verzoekers toe te kennen omwille van tegenstrijdigheden en omdat de erkenning van hun zoon niet zou voldoen om hen ook als vluchteling te beschouwen.

a. Met betrekking tot de aangehaalde tegenstrijdigheden

De bestreden beslissing hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoekers omwille van beweerde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker, verzoekster, en hun zoon L. die eerder reeds erkend werd als vluchteling door het CGVS.

• Datum van vertrek uit Irak

De bestreden beslissing haalt tegenstrijdigheden aan met betrekking tot de datum waarop verzoekers Irak hebben verlaten.

Dit is bijzonder vreemd, gezien verzoekers telkens verklaard hebben op 27 mei naar Erbil te zijn betrokken en op 29 mei Irak te hebben verlaten. Twee dagen na het vertrek van L. op 25 mei, zijn verzoekers dus van Bagdad vertrokken.

De bestreden beslissing verwijst naar het feit dat verzoeker twee maanden zei gedurende zijn gehoor op het CGVS. Dit toont echter weinig goeder trouw van het CGVS gezien verzoeker gedurende het gehoor zelf duidelijk heeft gemaakt dat ze twee dagen na L. vertrokken zijn (CGVS, bl. 5). Na het gehoor, bij het nalezen van de nota's, heeft verzoeker zich onmiddellijk verbeterd: hij bedoelde twee dagen en niet twee maanden.

Hij weet niet of hij zich vergist heeft, of of de fout van de tolk of van de dossierbehandelaar kwam, maar dit werd in ieder geval onmiddellijk rechtgezet.

Het is niet duidelijk wat het nut is om commentaar te geven op de gehoornota's als er dan geen rekening gehouden wordt met het rechtzetten van dergelijke fouten.

Artikel 57/5quater, §2 Vreemdelingenwet, voorziet inderdaad:

" § 2. De verzoeker om internationale bescherming of zijn advocaat kan schriftelijk een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aanvragen.

Wanneer deze aanvraag de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen binnen twee werkdagen na het persoonlijk onderhoud bereikt, betekent de Commissaris-generaal de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aan de verzoeker om internationale bescherming of aan zijn advocaat alvorens een beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming te nemen.

De kopie van de notities wordt door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betekend overeenkomstig de bepalingen van artikel 51/2.

§ 3. De verzoeker om internationale bescherming of zijn advocaat kan aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen opmerkingen bezorgen over de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud.

Deze opmerkingen worden schriftelijk in de proceduretaal aan de Commissaris-generaal meegedeeld. De Commissaris-generaal onderzoekt deze opmerkingen alvorens een beslissing te nemen in verband met het verzoek om internationale bescherming, voor zover :

1° de aanvraag van een kopie bedoeld in paragraaf 2 de Commissaris-generaal bereikt binnen twee werkdagen na het persoonlijk onderhoud, en

2° de opmerkingen de Commissaris-generaal bereiken binnen acht werkdagen na de betekening van de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aan de verzoeker om internationale bescherming of aan zijn advocaat.

Als de cumulatieve voorwaarden bedoeld in het derde lid niet vervuld zijn, onderzoekt de Commissaris-generaal de meegedeelde opmerkingen op voorwaarde dat deze hem ten laatste de werkdag voor het nemen van de beslissing betreffende het verzoek om internationale bescherming bereiken.

De verzoeker om internationale bescherming, wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud wanneer op de werkdag voor het nemen van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming, geen enkele opmerking de Commissaris-generaal heeft bereikt. Als de opmerkingen die de Commissaris-generaal in voorkomend geval hebben bereikt, slechts betrekking hebben op een deel van de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud, wordt de verzoeker om internationale bescherming geacht in te stemmen met de rest van de inhoud van de notities."

In dit geval ging verzoeker niet akkoord met het vermelden van twee maanden in het gehoorverslag. Dit werd schriftelijk in het Nederlands meegedeeld aan het CGVS. Daarenboven is dit de enige manier om enige logica te geven aan verzoekers verklaringen.

De bestreden beslissing verwijst vervolgens naar tegenstrijdigheden tussen verzoeker en verzoekster met betrekking tot de aankomst van hun dochters in Turkije.

Hieromtrent moet gewezen worden op verschillende punten. Ten eerste is er de ziekte van verzoekster en haar psychologische problemen, die maakt dat ze heel vaak in de war is over deze evenementen. Ook belangrijk is dat het niet goed ging tussen verzoeker en verzoekster. Verzoeker heeft zijn dochter gezien maar hij weet niet zeker of verzoekster die ook gezien had. Er was weinig communicatie tussen hen op dat moment.

De relatie tussen verzoekster en haar dochters verliep toen ook heel moeilijk.

Het moment waarop de dochters aangekomen zijn in Turkije is daarenboven van weinig belang voor het relaas van verzoekers.

De bestreden beslissing maakt vervolgens een bijzonder subjectief oordeel van de beslissing van verzoekers om hun zoon niet in te lichten over hun vertrek van Irak. Volgens het CGVS zou L. zelfs gerustgesteld zijn dat zijn ouders Irak zouden hebben verlaten.

Het is duidelijk dat het CGVS absoluut geen besef heeft van wat het voor verzoekers betekent om hun land te verlaten, gezien hun leeftijd, hun gezondheidssituatie enz. Als vluchteling in Turkije verblijven is daarenboven bijzonder moeilijk. De bestreden beslissing is dus gebaseerd op verkeerde veronderstellingen van het CGVS.

Omdat het CGVS geen geloof hecht aan het tijdstip van het vertrek van verzoekers, wordt de gehele geloofwaardigheid van verzoekers verhaal in twijfel gebracht. Zo is de beweerdte ongeloofwaardigheid van het tijdstip van het vertrek de enige reden waarom het CGVS geen geloof hecht aan de schietpartij waaraan verzoeker nipt kon ontsnappen.

Verzoekers verklaringen hieromtrent zijn echter consistent en gedetailleerd.

Verzoeker heeft foto's getoond van de auto, die de zijne was. Hij kon zonder twifelen het nummerplaat aangeven:

Die foto's, dat is uw wagen?

,1a.

Kunt u aantonen dat deze wagen werkelijke de uwe was?

Het is mijn auto, merk Mazda. Nr. plaat Bagdad privé N27106 (uit het hoofd).

Tolk zegt dat het overeenkomt met de nummerplaat op de foto

(CGVS, bl. 9)

Dit is een belangrijk element van bewijs van de schietpartij op verzoeker.

- Telefonische bedreigingen van verzoekster

Omtrent de telefonische bedreiging van verzoekster, verwijt het CGVS aan verzoeker dat hij zei dat verzoekster in Fallujah werkte op het moment dat ze telefonisch bedreigd werd. Verzoekster zelf had verklaard dat ze toen in Amariyat'al Fallujah werkte.

Ten eerste is het belangrijk om duidelijkheid te brengen over verzoeksters werkplaatsen. Van 2012 tot eind 2013 heeft verzoekster in het ziekenhuis van Fallujah gewerkt. Omwille van de aanwezigheid van Daesh in Fallujah, heeft verzoekster daar niet meer gewerkt:

Fallujah's General Hospital, the main hospital in the city, was reportedly a centerpiece for ISIS. Following the ISIS takeover of Fallujah, the Iraqi health ministry withdrew its own doctors and nurses. ISIS medical staff from Palestine, Egypt, Syria and Chechnya, alongside Iraqis, were put in their place. The hospital is believed to have been used in a video made by the group to recruit international medical staff."1

In 2014 had ze geen werk. Het ministerie van gezondheid heeft haar gevraagd om zich bij de dichtstbij zijnde gezondheidscentrum aan te sluiten om een vergoeding te krijgen. Omwille van de algemene veiligheidssituatie toen, was verzoekster blij dat ze niet moest werken, het leven was heel gevaarlijk in het algemeen. In 2015 werd een afdeling van een ziekenhuis in Amariyat al Fallujah geopend, en heeft verzoekster daar twee dagen per week gewerkt.

Ameriyat al Fallujah bevindt zich in de buurt van Fallujah, en is in het district Fallujah, provincie Anbar. De naam van de stad komt trouwens van het feit dat veel mensen er gevlucht waren vanuit Fallujah. Het is belangrijk om op te merken dat verzoeker inderdaad verklaarde dat verzoekster op het moment van de bedreiging voor het algemeen ziekenhuis van Fallujah werkte, maar verbeterde daarna dat het niet in Fallujah zelf was, maar dat het ziekenhuis wel tot het ziekenhuis van Fallujah behoorde:

In welk ziekenhuis dan?

Algemeen ziekenhuis Al Fallujah. Het is het enige grote ziekenhuis in Fallujah-

Had ze daarvoor in Bagdad gewerkt?

Neen.

Dat ziekenhuis was dat niet al gebombardeerd?

Ja.

Maar ze bleef daar werken?

Ze gaven haar 2 dagen om te werken in het ziekenhuis. Ze waren bezorgd over het medische team in het ziekenhuis.

Zij werkte nog in het ziekenhuis dat gebombardeerd is geweest?

Ze werkte hier tot ze een dreigement kreeg. Het antwoord was niet duidelijk volgens de tolk.

Na het dreigement werkte ze niet meer.

Op het moment van het telefoontje, dus 18 of 19.5.2015. Waar werkte ze dan?

In het ziekenhuis.

Maar zij zei dat ze op dat moment in Ameriyat Al Fallujah werkte, dus niet meer in Fallujah zelf. En dus niet in dit ziekenhuis.

Ja, inderdaad, ik herinner het me nu. Het behoort tot het algemeen ziekenhuis in Fallujah.

Het is belangrijk om te benadrukken dat het gehoor vier jaar na de feiten heeft plaatsgevonden, en dat verzoekers heel veel hebben meegemaakt sindsdien. Dat verzoeker zich onmiddellijk verbeterd heeft, zou moeten voldoen.

De redenering van het CGVS toont daarenboven weinig logica. Er wordt inderdaad niet betwist dat verzoekster voor het ziekenhuis van Fallujah gewerkt heeft, maar dat ze daar haar werk moest stopzetten gezien de komst van Daesh. Er wordt ook niet betwist dat verzoekers in 2015 nog in Irak waren, gezien het CGVS zelfs denkt dat ze later vertrokken zijn dan wat verzoekers verklaren. Dat verzoeker zich zou vergissen over de werkplaats van verzoekster in 2015 kan dus geen aanwijzing zijn van de ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas, gezien er niet betwist wordt dat verzoekster in Irak was in 2015. Ze had dus helemaal geen reden om te liegen over haar werkplaats.

Het is dan ook een heel vreemde conclusie van het CGVS: "Bovenstaande vaststellingen doen het CGVS besluiten dat aan het werk van uw vrouw in Ameriyat al Fallujah geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat zij op haar werk een dreigetelefoon ontving".

Men ziet niet in waarom verzoekster zou liegen over haar werk. Het werk in Ameriyat al Fallujah is daarenboven geen essentieel element van het relaas. De redenering van het CGVS kan dus niet overtuigen.

• Brand op verzoekers huis

Er wordt aan verzoekers verweten dat ze andere verklaringen dan L. afleggen over de brand aan het huis. Het is echter belangrijk om te benadrukken dat verzoekers niet getuigen waren van hetgeen gebeurd is, het is dan ook niet ongeloofwaardig dat ze zich zouden vergissen over enkele details.

De zoon van verzoekers is van oordeel dat er foutief werd opgeschreven in zijn verklaringen dat zijn familie hem gebeld heeft: het waren de burens die hem gebeld hebben, zoals verzoekers het ook hebben verklaard. Dit is ook de enige mogelijke scène, gezien L. verklaarde dat toen hij aan het huis aankwam, hij enkel zijn broer en de burens zag. Men kan zich niet inbeelden dat zijn familie op de hoogte was van het brand, maar zomaar wegging.

Er zijn dus inderdaad kleine tegenstrijdigheden in de verschillende verklaringen, maar niet van die aard dat de geloofwaardigheid in het gedrang komt. Men mag niet vergeten dat vier jaar verstreken is sinds de feiten, dat verzoekster toen in het ziekenhuis opgenomen werd...

• Het werk van verzoeker tot aan zijn vertrek

De bestreden beslissing hecht ook geen geloof aan het werk van verzoeker tot aan zijn vertrek.

Men ziet echter niet waarom. Verzoeker heeft de badge van zijn werk gegeven. Zijn lidkaart van de vakbond was verstreken, maar dit kan geen aanwijzing zijn dat verzoeker niet meer werkte. Hij zou waarschijnlijk zijn werkbadge hebben moeten ingeven, was hij gestopt met werken.

Het is ook niet duidelijk waarom verzoeker gelogen zou hebben over zijn werk.

• Verlies van verzoekers paspoorten

Het CGVS vindt weinig aannemelijk dat verzoekers hun paspoorten zouden zijn kwijtgeraakt in Doornik. Dat is inderdaad dom en spijtig, maar verzoekers zijn wel geloofwaardig daarover.

Verzoekers zijn inderdaad gemachtigd tot verblijf op basis van artikel 9ter Vreemdelingenwet. Ze hebben een paspoort nodig om de procédure te kunnen verderzetten. Het is duidelijk dat, zouden ze hun paspoort nog hebben, ze hem gebruikt zouden hebben in die procédure.

Over het algemeen is het ook belangrijk te benadrukken dat verzoekster aan psychische problemen, en dat haar psycholoog een post-traumatische stressyndroom beschrijft, gepaard met een verwarde staat, wat vanzelfsprekend een impact heeft op het vermogen van verzoekster om een coherent relaas naar voor te brengen.

Los van de oorsprong van de psychologische problemen, is het impact ervan op verzoeksters verklaringen van belang. Het is bijzonder merkwaardig dat de bestreden beslissing ongeveer alles in twijfel trekt van verzoeksters verklaringen, maar dan stelt: "Bovendien gaf uw echtgenote over de hele lijn, uifgenomen de reeds hierboven besproken elementen, een heldere indruk en was zij in staat om deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud op het CGVS".

Het valt echter onmiddellijk op dat verzoekster verward overkomt. Zelfs haar geboortedatum aangeven is moeilijk voor haar.

Daarenboven is verzoekers asielrelaas perfect coherent met de informatie van het CGVS. Men leest inderdaad in het EASO rapport van maart 2019 waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing:

"HRW gave the view that there is a general suspicion toward Sunni Arabs that still remains as an inherent risk when going through PMU checkpoints. For example, she gave the view that travelling from Baghdad to Anbar, Salah al-Din, Diyala, Kàrkuk, there is a very high risk for Sunni Arabs crossing PMU checkpoints. In Anbar there are numerous very high risk checkpoints and that the number of checkpoints has dropped but 'there is no reason to think there are better systems in place if [a person] is arbitrarily arrested or detained either' as the screening process is the same as in 2016-2017. The same source explained that Sunni Arabs are more likely to encounter problems at checkpoints located in smaller areas, or in Anbar or Hawija, for example, compared to Baghdad where one can be less noticed. Much of the risk to a person depends on which forces in control in the area. She gave the example that in areas where the group in control is linked to AAH intelligence, Sunnis would be 'much worse off'. She gave the view that those at higher risk are those whose name is on a wanted list, who originate from an area that was perceived as supportive of ISIL (such as Yathrib, Jurf al Sakhr, or Suleiman Beg, for instance), or, if they are travelling without civil documentation" (bl. 58)

Dit is precies wat overgekomen is aan verzoekers."

- Met betrekking tot de weigering van de subsidiaire bescherming, lichten zij toe:

"Verzoekers zijn Soennieten uit Bagdad. Daarom stelt het CGVS: "Wat betreft de vrees die jullie aanhalen omdat jullie soennieten zijn (...), oordeelt het CGVS dat het loutere feit soenniet te zijn in Bagdad op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming". Dit is echter niet verder gemotiveerd.

Bij het onderzoek van de nood aan subsidiaire bescherming moet niet enkel gekeken worden naar het niveau van blind geweld, maar ook naar de nood aan bescherming van bepaalde groepen, waaronder de soennieten.

Zo heeft de Algemene Vergadering van Uw Raad als volgt geoordeeld:

« L'assemblée générale a jugé que la violence qui prévaut encore actuellement à Bagdad s'inscrit dans le cadre d'un conflit armé interne et peut, dans une certaine mesure, frapper de manière indiscriminée les civils. Cette violence n'atteint cependant pas un degré tel qu'elle entraîne une menace grave pour tout civil vivant dans cette ville, du seul fait de sa présence sur place.

Le seul motif que le demandeur est originaire de Bagdad, ne peut donc pas suffire à justifier l'octroi d'une protection internationale, mais il faut vérifier dans chaque cas si le demandeur d'asile ne court pas, du fait de circonstances personnelles, un risque plus élevé qu'une autre personne d'être la victime de la violence qui persiste à Bagdad. Cela sera évidemment le cas si le demandeur établit qu'il est directement visé par les auteurs de cette violence, auquel cas il pourra, le cas échéant prétendre au statut de réfugié au sens de la Convention de Genève du 28 juillet 1951. Mais le Conseil souligne que cela peut aussi être le cas lorsque ce demandeur n'est pas directement ciblé par les responsables de la violence, mais qu'il risque plus qu'un autre de voir sa vie ou sa personne gravement menacée par cette violence liée au conflit armé, par exemple, en raison d'une vulnérabilité accrue, d'une localisation plus exposée ou d'une situation socio-économique particulière. »2

Het feit dat verzoekers soennieten zijn, dat hun zoon duidelijk het slachtoffer was van vervolgingen door sjjiitische militieën, het werk van verzoeker, het feit dat verzoekster gewerkt heeft in Fallujah..

zijn allemaal elementen die wijzen op een hoger risico in hoofde van verzoekers dan de rest van de bevolking.

Uw Raad heeft verder geoordeeld:

« Il n'est pas contesté que la maison des requérants à Bagdad a été confisquée par une brigade de l'armée. Il n'apparaît pas qu'il serait possible d'intenter un procès avec l'assistance d'un avocat contre cette brigade de l'armée, comme le prétend le Commissaire général. Il n'est pas contesté non plus que les requérants sont sunnites. Il ressort de l'information du dossier administratif que les sunnites à Bagdad sont exposés à un risque plus élevé d'être victimes de formes de violences plus individuelles par les milices chiites. En dernier lieu, les requérants déclarent ne plus avoir de famille à Bagdad. Par conséquent, cette jeune famille sunnite court le risque en cas de retour à Bagdad de se retrouver à la rue avec son bébé. Le Conseil fait référence à la jurisprudence de l'Assemblée générale. Même si la violence aveugle n'atteint pas un niveau tel que tout civil courrait du seul fait de sa présence à Bagdad un risque réel de subir des menaces graves pour sa vie ou sa personne, certaines circonstances personnelles peuvent avoir pour effet d'augmenter le risque d'être victime d'une violence indiscriminée, alors même que celle-ci ne le cible pas pour autant plus spécifiquement qu'une autre personne (CCE 29 mars 2018, n° 201.900). » 3 (nous soulignons)

Verzoekers hebben bijgevolg nood aan bescherming.

Dit blijkt ook uit het COI Focus van 26 maart 2018 over de veiligheidssituatie in Bagdad:

« La province de Bagdad se trouve sous le contrôle du gouvernement irakien et de ses services de sécurité mais les milices chiites, présentes en force, y exercent actuellement un pouvoir important. Ces milices, qui font officiellement partie des ISF et opèrent sous l'égide des PMU, participent aux contrôles de sécurité et au maintien de l'ordre à Bagdad. Cela suscite, surtout chez la minorité sunnite, la méfiance et la crainte d'une reprise de la guerre civile de 2006-2007. La majorité chiite fait davantage confiance aux milices qu'aux policiers, considérés comme corrompus. Les milices prennent part à la chasse aux cellules terroristes dormantes, contribuent au maintien de l'ordre et surveillent les quartiers chiites. Elles utilisent parfois la manière forte et des cas d'arrestations, de mauvais traitements et de disparitions de civils sont rapportés. Les milices ne rendent aucun compte aux autorités bien qu'elles soient officiellement sous le commandement de celles-ci. Les plus importantes de ces milices chiites, dont certaines sont en réalité contrôlées par l'Iran, représentent clairement une force politique à Bagdad. Des cadavres sont régulièrement trouvés dans les rues de la capitale, mais il est souvent impossible d'identifier les coupables car des bandes 2 CCE 20 novembre 2017, no 195 227 et no 195 228 3 CCE, arrêt n° 201.900 du 29 mars 2018. / criminelles et des miliciens agissant pour leur propre compte sont également actifs dans la ville et commettent le même type de crimes, notamment des enlèvements de civils contre rançon.

A Bagdad, les sunnites courent un plus grand risque que les chiites d'être victimes des milices chiites. Grâce à leurs victoires militaires contre l'EI, ces milices ont encore accru leur influence et entendent à présent tirer un bénéfice politique de leur position de force. L'on n'observe pas de variations géographiques nettes dans la répartition de la violence, qui touche toute la ville. Aucun quartier n'est épargné par les attentats. Il en va de même pour les territoires environnants. »4

« Les attentats à l'explosif visent principalement des civils, comme le montre la proportion des victimes militaires et des victimes civiles (voir le point 3. Typologie de la violence: la grande majorité des victimes sont des civils). Pendant la campagne «Breaking the Walls» de 2012-2013, al-Qaïda en Irak visait encore en partie des installations des autorités et de l'armée, notamment des prisons, dans le but de les prendre d'assaut. En revanche, la violence qui émane de l'EI est aujourd'hui dirigée en très grande partie contre des cibles civiles, comme des marchés ou des restaurants. Même si les attentats contre des postes de contrôle peuvent être considérés comme visant l'armée, la police ou les milices, la plupart des victimes de ces explosions sont des civils, comme le montrent les informations fournies par le blog Musings on Iraq.5 « Selon une analyse du Cedoca, différents facteurs contribuent au fait que les sunnites courent à Bagdad un plus grand risque d'être victimes de formes de violences 11 plus individualisées, comme des mauvais traitements, des enlèvements et des assassinats, commis par les milices chiites. »6 Verzoekers zijn afkomstig uit de wijk Ghazaliya, aan de rand van Bagdad. Het EASO rapport van maart 2019 wijst erop dat de sjiitische militie vooral actief zijn in de buitenwijken van Bagdad (bl. 73). Daar werd ook geen rekening mee gehouden door het CGVS, terwijl het een essentieel element is in de nood aan bescherming van verzoekers.[...]"

2.2.1. Verzoekers voegen geen stukken ter ondersteuning van hun verzoekschrift toe.

2.2.2. Verweerder maakt op 28 januari 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Bagdad wordt gemaakt. Verweerder verwijst hierbij naar:

- UNHCR "International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq" van mei 2019;
- EASO "Country Guidance note: Iraq" van juni 2019;
- EASO "Country of Origin Report Iraq: Security situation" van maart 2019.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4.1. Verzoekers' verklaringen en vluchtrelaas kunnen als volgt worden samengevat: Verzoekers zijn soennieten, afkomstig uit de wijk Al Ghazaliya te Bagdad. Verzoeker werkte als diensthofd van de afdeling aardrijkskunde bij het ministerie van onderwijs, alwaar hij geregeld werd lastiggevalen door sjiiitische milities die zich met het beleid wilden bemoeien. Verzoekster werkte als medisch personeel in particuliere laboratoria. Later werkte zij in het algemeen ziekenhuis van Fallujah, in een klein ziekenhuis in Al Ghazaliya en vervolgens in het ziekenhuis in Amariyat al Fallujah. Door haar werk in Fallujah, werd zij door de sjiiitische milities verdacht van medewerking aan Daesh. Verzoekster werd op 19 mei 2015, op haar werk in het ziekenhuis te Amariyat al Fallujah telefonisch bedreigd. Vervolgens werd op 23 mei 2015 verzoekers' huis in brand gestoken. Op dezelfde dag ontving hun oudste zoon L. een dreigbrief. Naar aanleiding van deze dreigbrief, werd besloten dat de oudste zoon L. Irak zou verlaten. Verzoekers konden hun zoon op dat ogenblik nog niet vergezellen, omdat verzoeker nog langdurig verlof diende aan te vragen bij zijn werk. Op 25 mei 2015 ging verzoeker naar zijn werk om voormeld verlof aan te vragen. Bij zijn terugkeer, werd hij door onbekenden (vermoedelijk de sjiiitische militie A.A.H.) in zijn auto beschoten. Hij kon ontkomen. Aan de controleposten werd hij geholpen en aangeraden een klacht neer te leggen. In navolging van deze beschieting en de voorgaande problemen besloten ook verzoekers, vergezeld van hun zoon A., Irak te verlaten. Zij hebben Bagdad in mei 2015 verlaten en gingen naar Turkije, alwaar zij een acht- à negental maanden verbleven. Intussen werd hun oudste zoon L. in oktober 2015 erkend als vluchteling in België. Verzoekers wensten in eerste instantie via gezinshereniging met hun oudste zoon L. naar België te komen. Omdat hun financiële reserve evenwel uitgeput geraakte, hebben zij reeds de oversteek naar Europa gemaakt. Zij kwamen eerst in Oostenrijk aan, alwaar zij een verzoek om internationale bescherming indienden. Dit werd negatief afgesloten. Vervolgens kwamen verzoekers op 19 april 2018 aan in België.

Zij vrezen bij terugkeer te worden gevisieerd door de sjiiitische milities omwille van hun werkzaamheden en soennitische geloofsovertuiging.

2.4.2. Verzoekers hebben ter staving van hun verzoek om internationale bescherming volgende documenten voorgelegd (AD CGVS, stuk 14, map met "documenten"):

- kopieën van de eerste pagina uit verzoekers' paspoorten, evenals de aangiften van verlies van de paspoorten;
- kopieën van het identiteitsbewijs en nationaliteitsbewijs van verzoekster en zoon A., evenals het originele nationaliteitsbewijs van zoon A.;
- originele huwelijksakte;
- kopie van verzoekers diploma;
- originele diploma's verzoekster;
- verzoekers originele werkbades en verzoeksters originele werkkaart;
- kopieën van documenten van verzoeksters werk;
- originele dreigbrief aan zoon L.;
- originele klachtneerlegging van verzoekers beschieting;
- kopieën van foto's van het afgebrande huis en de beschoten auto;
- kopieën van foto's van het ziekenhuis in Fallujah;
- originele medische attesten van verzoekster, evenals kopieën;
- kopie van een psychologisch attest van verzoekster;
- verzoekers' originele A-kaarten.

Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal voormelde documenten vormelijk en inhoudelijk heeft beoordeeld.

Wat betreft verzoeksters werkzaamheden als medisch personeel, wordt in de bestreden beslissingen correct aangegeven dat *"de documenten aangaande de tewerkstelling van uw vrouw in Fallujah tonen aan dat zij in de loop van 2012 in een ziekenhuis in Fallujah tewerkgesteld was, wat op zich ook niet wordt betwist in deze beslissing. Zij legde vervolgens ook een badge voor die werd uitgegeven op 18/10/2015 en geldig was tot 18/10/2017. Opmerkelijk genoeg werd deze dus uitgegeven na jullie vertrek uit Bagdad, wat opnieuw bevestigt dat jullie de omstandigheden en het moment van jullie vertrek niet waarachtig voorstellen. Wat er ook van zij, de kaart op zich kan op geen enkele manier de door u voorgestelde vervolgingsfeiten aantonen."* Wat betreft verzoekers werkzaamheden bij het ministerie van onderwijs, wordt in de bestreden beslissingen omtrent de werkkaarten juist aangegeven dat *"De ene werd afgegeven in 2012 en vermeldt geen termijn van geldigheid en de andere is geldig van 2011 tot 2013. Latere documenten die uw werk kunnen aantonen legt u niet voor waardoor u met geen enkel concreet bewijs kunt aantonen nog gewerkt te hebben in het jaar 2015."* De Raad neemt deze vaststellingen, die niet worden betwist, over.

Wat betreft de kopieën van foto's van het afgebrande huis en de beschoten auto, stelt de commissaris-generaal terecht: *"op geen enkele wijze kunt u aantonen dat het huis en de auto op de foto's aan u toebehoren, noch dat deze vernield werden in de omstandigheden zoals deze door u werden voorgesteld"*. De foto's van het afgebrande ziekenhuis in Fallujah *"tonen louter een algemene gebeurtenis aan"*. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden eveneens door de Raad overgenomen.

Wat betreft de klachtneerlegging van verzoekers beschieting, wijst de Raad er vooreerst op dat het neerleggen van een klacht nog niet aantoonst dat de hierin vermelde gebeurtenis daadwerkelijk heeft plaatsgevonden. Een klachtneerlegging omvat enkel een door de klachtneerlegger geschetste versie van de werkelijkheid. Verder wijst de commissaris-generaal op pertinente wijze naar het gegeven dat in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd met documenten, waardoor nagenoeg alle documenten kunnen worden vervalst of aangekocht, zodat de bewijswaarde van Iraakse documenten bijzonder relatief is (zie AD CGVS, stuk 4, map met landeninformatie, "COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude").

De inhoud van het psychologisch attest van verzoekster staat niet ter discussie. De commissaris-generaal is hier uitvoerig op ingegaan en heeft gesteld dat *"in het attest op zeer bondige wijze sprake is van tekenen van depressie bij uw vrouw, slaapmoeilijkheden, mentale vermoeidheid, tekenen van een post-traumatische stress en een verwarde staat. Een eventueel verband met gebeurtenissen in Bagdad als oorzaak van de psychologische toestand van uw vrouw toont dit attest niet aan. Ook een mogelijke verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheden in deze beslissing kan dit attest niet bieden. Het gaat hier namelijk om een weinig gedetailleerd attest waardoor dit niet kan gelden als een bewijskrachtig"*

document om een ernstige aandoening als PTSD (Post-traumatic stress disorder) of een verwarde mentale toestand aan te tonen. Bovendien gaf uw echtgenote over de hele lijn, uitgenomen de reeds hierboven besproken elementen, een heldere indruk en was zij in staat om deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud op het CGVS."

De commissaris-generaal stelt vooreerst terecht dat het attest geen verband tussen de psychische problemen en de gebeurtenissen in Bagdad aantoonst. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat een arts weliswaar vermoedens kan hebben over de oorzaak van de ingeroepen klachten, maar hij nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Uit dit attest kan bijgevolg geen causaal verband worden afgeleid tussen verzoeksters eventuele psychologische problemen en de aangehaalde vervolgingsfeiten. Evenmin liggen voldoende elementen voor die erop wijzen dat de aangehaalde medische toestand een impact had op de mogelijkheid om verklaringen af te leggen. De Raad kan de commissaris-generaal bijtreden waar hij stelt dat het psychologisch attest slechts een zeer algemeen beeld geeft. Het psychologisch attest wijst op tekenen van depressie, slaapproblemen en angsten. Eveneens wordt aangegeven dat haar mentale moeheid en stress het vermoeden van een PTSD met verwarde staat aanwakkeren. Nergens wordt echter formeel een definitieve diagnose gesteld. Uit dit attest valt bovendien op geen enkele manier af te leiden hoe lang verzoekster reeds bij de behandelende arts in consultatie zou zijn of op welke manier deze consultatie(s) is (zijn) verlopen. Indien een verzoeker om internationale bescherming zijn psychologische toestand als verschoningsgrond wil gebruiken voor tegenstrijdige verklaringen, dan kan van deze verzoeker minstens worden verwacht dat hij zijn toestand zou staven met uitgebreide psychische attesten, onderzoeken en een objectief vastgestelde diagnose, quod non in casu. Er wordt verder niet aangetoond dat verzoeksters cognitief geheugen dermate is aangetast dat zij niet in staat is een coherent, volledig en waarheidsgetrouw relaas naar voor te brengen. De Raad stelt ook vast dat verzoekster noch de raadsman die haar bijstond enig bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van het gehoor bij het CGVS. Hierbij kan overigens nog worden opgemerkt dat verzoekster in de vragenlijst "*bijzondere procedure noden*" heeft verklaard dat er geen bijzondere elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van haar verhaal of deelname aan de procedure kunnen bemoeilijken (zie AD CGVS, stuk 15). De Raad heeft weliswaar begrip voor de stress en emoties die een gehoor met zich mee kunnen brengen voor elke verzoeker die eraan wordt onderworpen. Echter, uit niets in het gehoorverslag blijkt dat verzoekster niet in staat zou zijn geweest om volwaardig deel te nemen aan het interview, in tegendeel: zij heeft uitgebreide verklaringen afgelegd die bij wijlen zeer gedetailleerd waren. De commissaris-generaal stelt terecht dat verzoekster "*over de hele lijn, uitgenomen de reeds hierboven besproken elementen, een heldere indruk [gaf] en was zij in staat om deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud op het CGVS*".

Wat betreft de verschillende identiteitsstukken die werden voorgelegd, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat deze een indicatie vormen van de identiteit en herkomst van verzoekers en hun familieleden. De Raad ziet in deze stand van zaken geen reden om verzoekers' identiteit en herkomst te betwisten. Wat verder de diploma's, de medische attesten en de A-kaarten betreft, staat de inhoud hiervan niet ter discussie. Een verdere bespreking van deze stukken dringt zich niet op.

Wat ten slotte de dreigbrief, gericht aan zoon L., betreft, wijst de commissaris-generaal er terecht op dat dit document betrekking heeft op eerstgenoemde en geen verband houdt met verzoekers' persoonlijke problemen in Bagdad. Het vluchtrelaas van zoon L werd beoordeeld op basis van zijn eigen individuele profiel, waarbij rekening werd gehouden met zijn specifieke betrokkenheid bij ontheemden uit Anbar en de context van Bagdad in 2015.

Hoewel verzoekers zich aldus wel hebben ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde op zich niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging door sjitische milities omwille van hun soennitische geloofsovertuiging en werkzaamheden, aannemelijk te maken.

Bijgevolg moet worden nagegaan of verzoekers' verklaringen voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

2.4.3. Voorafgaand wijst de Raad erop dat uit de landeninformatie, beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, niet blijkt dat soennieten actueel in Bagdad het voorwerp zijn van groepsvervolging. Het loutere gegeven een soenniet in Bagdad te zijn, volstaat aldus op zich niet om het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen. Er kan uit de voorgelegde landeninformatie niet worden afgeleid

dat de situatie in Bagdad dermate ernstig is voor soennieten dat verzoeker louter door zijn geloofsstrekking dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Wel blijkt uit de landeninformatie dat dat soennieten in Bagdad grotere risico's lopen om slachtoffer te worden van meer individuele en doelgerichte vormen van geweld begaan door sjiitische milities. Verzoekers' beschermingsverzoeken dienen dan ook in het licht van deze landeninformatie te worden beoordeeld.

Aldus kunnen soennieten nood hebben aan internationale bescherming maar is dit volgens de richtlijnen van EASO en UNHCR, die door de Raad worden bijgetreden, afhankelijk van hun individuele omstandigheden (zie EASO "Country Guidance note: Iraq" van juni 2019, p. 52-53; UNHCR "International Protection considerations with Regard to People Fleeing to Republic of Iraq" van mei 2019, p. 58: *"UNHCR considers that international protection needs may arise for individuals falling in one or more of the risk profiles outlined in this Section, depending on the individual circumstances of the case."*).

In de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst omwille van zijn soennitische geloofsovertuiging, moet aldus rekening worden gehouden met de persoonlijke en concrete omstandigheden die een invloed kunnen hebben op dit risico voor vervolging of ernstige schade (zie EASO "Country Guidance note: Iraq" van juni 2019, p. 53: *"Available information indicates that the mere fact that an individual is a Sunni Arab would normally not lead to a well-founded fear of persecution. The individual assessment of whether or not there is a reasonable degree of likelihood for the applicant to face persecution should take into account risk impacting circumstances, such as: area of origin, tribe, etc."*).

Het bestaan van een reëel risico moet individueel en concreet aannemelijk worden gemaakt.

In casu wordt zulk reëel risico op vervolging niet aannemelijk gemaakt, zoals hierna zal blijken.

2.4.4. Wat het vluchtrelaas en de voorgehouden vervolgingsfeiten betreft, beoordeelt de Raad verzoekers' verklaringen als volgt.

l) Vooreerst wijst de commissaris-generaal er terecht op dat sterk kan worden getwijfeld aan het vermeende vertrek van verzoekers uit Irak.

Verzoeker legt immers wisselende verklaringen af over het moment van vertrek van zijn zoon L. uit Irak en de situering hiervan ten opzichte van verzoekers' eigen vertrek uit Irak, zoals terdege blijkt uit volgende motieven uit de bestreden beslissingen: *"U situeert het vertrek op twee afzonderlijke momenten tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS twee maanden na het vertrek van uw zoon L. (CGVS, p. 4). Even voordien had u reeds verklaard dat L. op 'ongeveer' 7.7.2015 vertrokken was. Er wordt u bevestiging gevraagd en u herhaalt dat het ongeveer zo was, in 2015 (CGVS, p. 3). Even later verklaart u dan dat jullie zelf op 27 mei 2015 vertrokken naar Erbil en dan de 29ste naar Turkije. U wordt geconfronteerd met de vaststelling dat dit niet kan kloppen met uw eerdere verklaring dat L. op 7 juli 2015 vertrok en jullie twee maanden later, waarop u verklaart dat L. voor jullie vertrok en dat u bleef tot u in verlof kon gaan. U wordt gevraagd hoeveel dagen jullie na L. vertrokken, waarop u opnieuw twee maanden antwoordt (CGVS, p. 4). Nogmaals geconfronteerd met de onmogelijkheid van uw verklaringen zegt u dat u zich vergiste, dat het twee maanden voordien was, dus in maand drie in plaats van maand vijf, wat op weinig slaat. Vervolgens zegt u dat L. vertrok op 25 mei 2015. U gevraagd om een verklaring te bieden voor dit opmerkelijk verschil, zegt u dat u het niet precies kan weten en dat u problemen hebt met data. Gewezen op het feit dat het hier niet louter om de data te doen is, maar om een verschil tussen twee dagen of twee maanden excuseert u zich omdat u moe en ziek bent en bevestigt u 25 mei als vertrekdatum van L. naar de luchthaven (CGVS, p. 5). Dit kan echter niet gelden als een afdoende verklaring waarom u op verschillende momenten en op verschillende vlakken uiterst incoherente verklaringen aflegde over het moment waarop jullie Irak verlieten. Even later wil u de vertrekdagen nog rechtzetten, maar ook dit biedt geen verklaring voor bovenstaande vaststellingen (CGVS, p. 6). Ook via uw advocaat komt nog een rechtzetting. U bedoelde steeds twee dagen (zie bijkomende opmerkingen advocaat, 27 maart 2018). Nogmaals bevestigen dat het om twee dagen en niet twee maanden gaat verandert echt weinig aan bovenstaande vaststelling."* De Raad neemt deze pertinente vaststellingen over.

Eveneens wordt verzoekers' verhaal omtrent hun verblijf in Turkije gekenmerkt door wezenlijke tegenstellingen. In de bestreden beslissingen kan terecht worden gelezen: *"Zo verklaart u aanvankelijk dat uw dochters ongeveer op 5 juni 2015 ook van Irak naar Turkije kwamen. Toen zij aankwamen in Turkije waren u, uw vrouw en uw zoon A. nog in Turkije (CGVS, p. 3). Uw vrouw daarentegen verklaart dat jullie dochters eind 2016 naar Turkije kwamen en jullie daar op dat moment niet meer waren (CGVS*

echtgenote, p. 3). Dit is compleet tegenstrijdig met uw verklaringen. Later verklaart u dat eerst uw dochter S. in Turkije aankwam en later uw dochter S. Het was slechts een korte periode dat u S. nog zag. Ook uw vrouw zag S. nog. Uw vrouw verklaart later dat zij S. wel nog zag in Turkije, waarmee zij haar eerdere bewering – dat ze de dochter in Turkije niet meer zag – tegensprekt. Zij was namelijk gekomen voor een operatie. S. heeft zij echter niet gezien, zij kwam pas later. Na de operatie bleven ze in Turkije. Geconfronteerd met de verklaring van uw vrouw, dat zij enkel S. zag in Turkije, antwoordt u dat u S. enkel op het einde zag, in Ankara en dat het kan dat hun moeder haar niet zag aangezien zij in Sakariya was. U zegt vervolgens dat u niet weet of uw vrouw ook S. zag, wat u evenwel kort ervoor nog bevestigd had (CGVS, p. 17). Wanneer uw vrouw geconfronteerd wordt met de vaststelling dat zij eerder verklaard had geen van haar dochters in Turkije te hebben gezien zegt ze dat het haar niet gevraagd was. Gewezen op het feit dat haar letterlijk gevraagd werd of zij haar dochters in Turkije nog gezien had en zij daar ontkennend op had geantwoord, beweert ze de operatie van S. te zijn vergeten en begint ze over haar eigen medische verblijfsvergunning in België (CGVS echtgenote, p. 15-16).” Het is, uitgaande van een vertrek uit Irak op 29 mei 2015, tevens onlogisch dat verzoeksters werkbadge werd uitgegeven op 18 oktober 2015. Dit geldt bovendien ook voor de vaststelling dat verzoeksters documenten aangaande de behaalde diploma’s werden opgemaakt in augustus 2015. Verzoekster verklaarde dat zij deze documenten zelf heeft aangevraagd, doch dat deze – na haar vertrek uit Irak – door haar dochter werden opgehaald. Uitgaande van de verklaring van verzoeker, dat zijn dochters ongeveer op 5 juni 2015 naar Turkije zijn vertrokken, is deze verklaring chronologisch niet aannemelijk. Volledigheidshalve wijst de Raad er ook op dat er vragen kunnen worden gesteld bij de beslissing van verzoekster om in de loop van 2015 plots documenten aangaande haar behaalde diploma’s aan te vragen. Verzoekster verklaart dat zij deze documenten heeft aangevraagd “om misschien had ik het nodig in de toekomst. Ik dacht dat het misschien nodig was om te werken” (zie AD CGVS, stuk 7b, gehoor verzoekster, p. 2). Dat verzoekster dit nodig zou achten voor een tewerkstelling in Irak, is weinig aannemelijk. Zij was immers reeds eerder tewerkgesteld. Gevraagd of de aanvraag van deze documenten geschiedde in het kader van een plan om Irak te verlaten, beantwoordde verzoekster deze vraag negatief (ibid., p. 3). De uitleg dat zij de documenten aanvroeg omdat dit het laatste jaar was om deze documenten te kunnen opvragen – “ik heb het 2 keer geprobeerd, het lukte mij niet. Hat was de laatste keer voor mij. Het was moeilijk in Bagdad” (ibid., p. 3) – is vaag en niet overtuigend. Ten slotte wijst de commissaris-generaal er terecht op dat het onaannemelijk is dat verzoekers hun zoon L. pas over hun vertrek en de gebeurtenissen na zijn vertrek zouden hebben ingelicht nadat zij in Griekenland waren aangekomen. De commissaris-generaal stelt terecht dat hij “vermoedt [...] dat jullie beweren L. pas maanden na jullie vertrek ingelicht te hebben omwille van een andere reden. L. had namelijk op zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS op 16 september 2015 verklaart dat z’n ouders in Adhamiya waren, wat zou betekenen dat jullie vertrek uit Irak inderdaad later is dan jullie voorhouden (CGVS gehoorverslag L., p. 4-5, zie administratief dossier, blauwe map)”.

Deze verklaringen – tezamen genomen met de voorliggende documenten – voeden het ernstige vermoeden dat verzoekers Irak hebben verlaten op een later tijdstip dan zij beweren. Het opvragen van documenten met betrekking tot de behaalde diploma’s draagt eveneens bij tot het vermoeden dat verzoekers’ vertrek uit Irak veeleer planmatig was – in plaats van direct ten gevolge van concrete bedreigingen – en kaderde in een voornemen om middels gezinshereniging met hun oudste zoon L. naar België te komen. Dit voornemen wordt bovendien ook enigszins bevestigd door verzoekster zelf, waar zij stelde dat “als hij [dit is L.] een verblijfsvergunning in BE kreeg dat we zouden beginnen met gezinshereniging te maken” (ibid., p. 4). De commissaris-generaal concludeert terecht dat “het sterke vermoeden dat jullie langer in Bagdad bleven dan jullie het CGVS voorhouden [zorgt] voor sterke twijfels omtrent de aangehaalde vervolgingsfeiten”.

II) Alleszins dient te worden opgemerkt dat ook verzoekers’ verhaal omtrent de door hen ondergane bedreigingen wordt gekenmerkt door talloze tegenstrijdigheden en hiaten.

(a) Met betrekking tot de telefonische bedreiging van verzoekster op haar werk in het ziekenhuis A.A.F., slagen verzoekers er niet in een coherent beeld te schetsen van de concrete omstandigheden. Zo stelt de commissaris-generaal terecht dat er sprake is van volgende vaststellingen:

- aanhoudende tegenstrijdige verklaringen tussen enerzijds verzoekster en anderzijds verzoeker en hun zoon L. omtrent de plaats van tewerkstelling op het ogenblik van de bedreiging (ziekenhuis A.A.F vs. algemeen ziekenhuis in F.);
- onwetendheid van verzoeker en zoon L. omtrent de tewerkstelling van verzoekster in Bagdad;
- tegenstrijdigheden omtrent de persoon die verzoekster naar een ziekenhuis bracht, na de telefonische bedreiging (verzoeker vs. verzoeksters broer).

Bovendien kan tevens worden gewezen op tegenstrijdige verklaringen omtrent de periode dat hun zoon L. in Fallujah werkte en het gezamenlijk verblijf van verzoekster en haar zoon L. aldaar. Verzoeker stelt dat zijn zoon L. gedurende een periode van zes jaar in Fallujah heeft gewerkt en gewoond en dat verzoekster in dezelfde periode aldaar werkte, doch niet aldaar heeft gewoond (AD CGVS, stuk 7, gehoor verzoeker, p. 6). Verzoekster stelt dan weer dat haar zoon L. voor een periode van twee jaar in Fallujah heeft gewerkt en gewoond en dat zij niet in dezelfde periode aldaar werkte (AD CGVS, stuk 7b, gehoor verzoekster, p. 6). Hun zoon L. verklaarde dan weer dat verzoekster tezamen met hem is verhuisd naar Fallujah (AD CGVS, stuk 13, gehoor L., p. 5).

De Raad treedt de conclusie van de commissaris-generaal bij, dat *“bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat aan het werk van [verzoekster] in A.A.F. geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat zij op haar werk een dreigtelefoon ontving”*.

(b) Met betrekking tot de brandstichting van verzoekers' huis, dient te worden vastgesteld dat het relaas dienaangaande wordt gekenmerkt door tal van tegenstrijdigheden. In de bestreden beslissingen wordt als volgt gesteld:

“Zowel u als uw vrouw beweren dat L. over de brand werd ingelicht door de burens via de telefoon (CGVS echtgenote, p. 13; CGVS, p. 17). L. zelf echter, verklaarde dat het zijn familie was die hem verwittigde over de brand die gaande was in jullie huis (CGVS gehoorverslag L., p. 12). Er wordt u gevraagd of de buurman eventueel familie was van jullie, wat u ontkent. U wordt gewezen op L. verklaring, dat hij door de familie op de hoogte werd gebracht, waarop u antwoordt dat u het niet weet (CGVS, p. 17). Uw vrouw beweert daarnaast eerst op twee verschillende momenten dat L. z'n broer A. op school ging afhalen, waar even later plots geen sprake meer van is. A. ging zelf naar huis van z'n school en L. ging meteen naar huis na het telefoontje over de brand (CGVS echtgenote, p. 13). Op zich is het al vrij opmerkelijk dat zij hier geen coherente verklaringen over kan afleggen, ook al wordt na het interview nog toegevoegd dat de eerste verklaringen, dat L. naar de school van A. ging, niet klopt (zie bijkomende opmerkingen advocaat, 27 maart 2018). Uw zoon L. beweerde daarenboven dat hij, bij aankomst aan het brandende huis, zag hoe de burens A. nog op het nippertje hadden kunnen redden, wat er op zou wijzen dat A. zelfs in het huis aanwezig was tijdens de brand (CGVS L. p. 12). Uzelf daarentegen beweerde dat niemand aanwezig was in het huis op dat moment (CGVS, p. 13). Geconfronteerd met de verklaring van uw zoon bevestigt u dat uw kleine zoon op school was toen, van school naar de buurman ging en door z'n broer daar werd opgehaald (CGVS, p. 17). Via uw advocaat licht u nog toe dat A. na school tot aan het huis kwam, dat hij wou binnen gaan maar de burens hem tegenhielden en naar hun huis bracht. Daar heeft L. z'n broer gevonden (zie bijkomende opmerkingen advocaat, 27 maart 2018). Ook dit spreekt de verklaring van L. tegen. Uw zoon beweerde verder nog twee dagen de spullen van de familie tussen Al Adhamiya en Al Ghazaliya te verhuizen voor z'n vertrek (CGVS L., p. 12). Dit is heel wat anders dan uw verklaring en deze van uw vrouw, namelijk dat L. de dag van de brand zelf, 's avonds, daar nog 10 minuten is geweest (CGVS, p. 5, 13; CGVS echtgenote, p. 14). De vaststelling dat de verklaringen die u zelf en uw vrouw gaven met betrekking tot die brand op verschillende vlakken verschillen met deze van uw oudste zoon maakt dat een dit incident niet het minste geloof kan worden gehecht.”

Deze vaststellingen zijn pertinent en vinden steun in het administratief dossier. Deze worden door de Raad overgenomen.

(c) Met betrekking tot de beschieting van verzoeker ligt tevens een ongeloofwaardig verhaal voor. In deze kan de Raad verwijzen naar wat de commissaris-generaal heeft gesteld, met name:

Ook aan de schietpartij op uzelf kon het CGVS geen geloof hechten. In de eerste plaats omdat u dit incident en omdat u van de burens hoorde dat hier na naar jullie geïnformeerd werd in de wijk - aanhaalde als datgene waardoor jullie uiteindelijk besloten te vertrekken. U vertrok namelijk niet mee met L. op 25 september 2015 omdat u verlof wou op uw werk. Uiteindelijk bent u toch zonder akkoord over dat verlof vertrokken vanwege het schietincident (CGVS, p. 4, 8, 11). Zoals eerder uiteengezet is het moment van jullie vertrek allerm minst geloofwaardig, waardoor dit incident ook alle geloofwaardigheid verliest. Daarnaast zijn de eerdere vervolgingsfeiten, zijnde de dreigtelefoon aan uw vrouw en de brand op jullie huis, niet geloofwaardig bevonden. In die zin kan niet worden aangenomen dat u op een gegeven moment langdurig verlof zou gaan aanvragen omdat u bedreigd werd zodat u zou kunnen vertrekken. De onaannemelijke omstandigheden waarin u de schietpartij plaatst, namelijk op terugweg van uw verlofaanvraag, bevestigt verder de ongeloofwaardigheid van dit incident. Bovendien kan het CGVS niet inzien om welke reden u specifiek gevisieerd zou worden. U haalt de problemen op uw werk aan. De sjiitische milities kwamen regelmatig langs en wilden dat u hun wensen uitvoerde, wat u niet deed (CGVS, p. 8). Hierdoor zouden zij u in hun vizier hebben. Het komt echter nogal drastisch en daardoor niet aannemelijk over dat zij u hiervoor effectief zouden willen vermoorden. [...] Indien zij

werkelijk wilden dat u uw werk verliet, zou het makkelijker zijn om uw diensthoofd (die volgens uw verklaringen aan hun kant stond) aan te manen u uit uw functie te ontzetten, dan u, rijdend in uw wagen, te gaan neerschieten op klaarlichte dag."

Tevens wordt door de commissaris-generaal op pertinente wijze verwezen naar andersluidende verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken, die andermaal de algehele geloofwaardigheid van verzoeker onderuit halen.

"U vervolgt dat u na het vertrek van uw zoon zelf gevisieerd werd door de militie. Via een dreigbrief werd u met de dood bedreigd, waardoor u bang werd en uw werk deserteerde op 23.05.2015. Na uw 'desertie' werd uw huis in brand gestoken op dezelfde dag. Op 25.05.2015 werd u beschoten toen u achter het stuur in uw wagen zat (Vragenlijst CGVS, 22.01.2019, vraag 5). Niet enkel heeft u het hier over een dreigbrief aan u gericht waarvan op het onderhoud op het CGVS op geen enkel moment sprake was van uw kant, daarenboven plaatst u alle incidenten ná het vertrek van L., wat helemaal niet kan kloppen met uw verklaringen op het CGVS. U wordt wel nog gewezen op de dreigbrief die u eerder wel vermeld had maar u verklaart dat u voor uw zoon bedoelde, niet voor uzelf (CGVS, p. 12). Uit de context van uw verklaringen blijkt echter dat u wel degelijk een brief voor uzelf bedoelde, waardoor u er niet in slaagt deze tegenstrijdigheid afdoende te verklaren."

De Raad benadrukt bovendien dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker ervoor koos om niet tezamen met zijn zoon L. Irak te verlaten, om de enkele reden dat hij langdurig verlof wilde aanvragen op zijn werk. In een context waar verzoeker reeds werd geconfronteerd met een telefonische bedreiging gericht aan verzoekster, een dreigbrief gericht aan zijn zoon en een brandstichting van zijn huis, is het niet logisch dat verzoeker vooreerst de administratieve procedure van het aanvragen van een langdurig verlof zou doorlopen. Al helemaal ongeloofwaardig is het dan dat verzoeker – ondanks dat hij deze procedure zodanig belangrijk achtte, dat dit hem weerhield van een vlucht tezamen met zijn zoon L. – zijn werk verlaat, zonder het akkoord van de algemeen directeur af te wachten (zie AD, gehoor CGVS verzoeker, p. 8).

Wat betreft het verlies van de paspoorten, gaat de Raad niet verder in op dit motief. Hetgeen hierboven reeds werd besproken, is immers voldoende om in navolging van de commissaris-generaal te besluiten dat verzoekers' verklaringen niet overtuigen, gelet op de vastgestelde vaagheden, hiaten en onaanneemelijkheden. Verzoekers' kritiek op voormeld motief, is dan ook kritiek gericht tegen een overtuigend motief en dient derhalve niet te worden besproken.

2.4.4. Verzoekers slagen er middels hun verzoekschrift niet in om voormelde vaststellingen, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of in een ander daglicht te plaatsen.

Waar verzoekers vooreerst wijzen op artikel 57/5quater, §3 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat uit een lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk – in overeenstemming met voormelde wetsbepaling – rekening heeft gehouden met de overgemaakte opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud. Zo werd omtrent elk van de gegeven opmerkingen, gemotiveerd waarom deze geen afbreuk kunnen doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheden. Verzoekers stellen zich de vraag wat het nut is om commentaar te geven op de gehoornota's als er geen rekening wordt gehouden met het rechtzetten van de fouten. De verplichting om rekening te houden met de verstrekte opmerkingen, impliceert evenwel niet dat de commissaris-generaal de overgemaakte opmerkingen zonder meer dient te weerhouden als vergoelijking voor eerder vastgestelde hiaten of tegenstrijdigheden. Het volstaat dat verweerder deze opmerkingen meeneemt in zijn beoordeling, quod in casu.

Door andermaal te herhalen dat verzoeker wel degelijk bedoelde dat hij twee dagen na zijn zoon L. Irak heeft verlaten, kan de Raad enkel benadrukken dat het zich louter scharen achter één van de tegenstrijdige verklaringen, zonder elementen aan te voeren waarom die verklaringen de juiste zouden zijn, niet volstaat om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen.

Verzoekers trachten verder een verantwoording te verschaffen omtrent de tegenstrijdige verklaringen over hun verblijf in Turkije. Zij wijzen op de ziekte van verzoekster en haar psychologische problemen, die maken dat zij vaak in de war is. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoekers niet betwisten dat er geen causaal verband wordt aangetoond tussen de psychologische toestand en de aangehaalde vervolgingsfeiten. Er wordt thans in het verzoekschrift zonder meer geponeerd dat het onmiddellijk opvalt hoe verward verzoekster overkomt, waarbij het voor haar zelfs moeilijk is haar geboortedatum aan te geven. Dit strookt evenwel niet met het gehoorverslag, waaruit blijkt dat het gehoor op normale wijze is kunnen geschieden en waaruit geen problemen kunnen worden afgeleid. Er blijkt weliswaar dat

verzoekster op het einde van haar gesprek geëmotioneerd was, doch hierbij kan worden opgemerkt dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Verzoekers laten in hun uiteenzetting na in concreto aan te tonen waar of op welke wijze verzoeksters psychologische problemen het beantwoorden van de vragen op het CGVS zouden hebben beïnvloed. Er is ook geen indicatie dat het gehoor anders zouden zijn verlopen indien verzoekster op een andere manier zou zijn gehoord. De Raad verwijst voor het overige naar hetgeen hierboven reeds werd uiteengezet omtrent het door verzoekster voorgelegde psychologisch attest. Verzoekers brengen geen concrete elementen aan op grond waarvan alsnog kan worden vastgesteld dat de psychologische toestand van verzoekster kan worden gezien als een verschoningsgrond voor de tegenstrijdigheden en inconsistenties in haar relaas. Ook de vergoelijking dat verzoekers' relatie moeizaam verliep, kan niet overtuigen. Zelfs indien de communicatie tussen hen minder goed verliep, kan nog steeds worden verwacht dat eenduidige verklaringen worden afgelegd omtrent het contact met hun dochters in Turkije. Alleszins verklaart dit niet waarom verzoekster zelf een wisselend verhaal brengt omtrent de aanwezigheid van haar dochters in Turkije. De loutere overtuiging van verzoekers, dat het moment waarop de dochters in Turkije aankwamen van weinig belang is, volstaat niet. Hierboven is reeds gebleken dat verweerder deze omstandigheid heeft betrokken bij zijn vermoeden dat verzoekers Irak slechts op een later tijdstip hebben verlaten. Verzoekers achten de overweging van de commissaris-generaal, dat het onaannemelijk is dat zij hun zoon L. niet eerder op de hoogte hebben gebracht van hun vertrek uit Irak, ten slotte nog bijzonder subjectief. In deze kan de Raad enkel vaststellen dat de commissaris-generaal op goede gronden heeft vastgesteld dat dergelijks onaannemelijk is. De Raad beaamt dat het onlogisch is dat verzoekers hun zoon L. niet op de hoogte zouden hebben gesteld van hun komst naar Turkije. Hij verbleef op dat ogenblik immers nog steeds in Turkije, zodat zij elkaar daar hadden kunnen ontmoeten. Bovendien overtuigen verzoekers niet in hun verhaal dat een verblijf als vluchteling in Turkije niet gemakkelijk zou zijn en dat zij hun zoon L. deze gedachte wilden besparen. Er kan immers geenszins worden ingezien waarom hun zoon L. meer gerustgesteld zou zijn geweest met de gedachte dat zij nog in Irak zouden verblijven. Verzoekster zou op dat moment immers reeds bedreigd zijn geweest door de sjiiitische milities en er zou reeds een brandstichting zijn geweest. Het komt dan ook onaannemelijk voor dat hun zoon L. – in het licht van deze omstandigheden – meer troost zou vinden in het idee dat verzoekers nog in Irak verbleven, waar er rechtstreekse bedreigingen aan hun adres hadden plaatsgevonden, dan in Turkije. Alles in acht genomen, slagen verzoekers er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissingen dat er sterk aan kan worden getwijfeld dat zij Irak daadwerkelijk hebben verlaten in mei 2015.

Verzoekers gaan verder in op de overwegingen aangaande de telefonische bedreiging van verzoekster. Waar zij *“duidelijkheid brengen over verzoeksters werkplaatsen”*, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissingen als dusdanig niet wordt betwist dat verzoekster tot 2013 in het ziekenhuis in Fallujah heeft gewerkt. Verzoekers stellen verder dat verzoekster zich in 2014 heeft aangesloten bij een gezondheidscentrum om haar loon verder te ontvangen, doch dat zij niet meer werkte. Op dit argument werd reeds geantwoord in de bestreden beslissingen, waarin kan worden gelezen: *“De correctie die na het interview wordt doorgegeven, namelijk dat uw vrouw nooit effectief in Ghazaliya werkte maar slechts ingeschreven was om een soort werkloosheidsvergoeding te krijgen kan bovenstaande niet wijzigen (zie bijkomende opmerkingen advocaat, 27 maart 2018). In de eerste plaats verandert het al niks aan de vaststellingen omtrent het werk in Ameriyat al Fallujah, wat uiteindelijk het essentiële element is. Ten tweede blijft het even opmerkelijk dat u niks zou weten over een eventuele inschrijving van uw vrouw in een laboratorium in Ghazaliya om een vergoeding te blijven ontvangen.”*

Verzoekers slagen er verder niet in de tegenstrijdigheden tussen hun eigen verklaringen en deze van hun zoon L., omtrent de plaats van tewerkstelling op het ogenblik van de bedreiging, in een ander daglicht te plaatsen. Zij stellen dat A.A.F. zich in de buurt van Fallujah bevindt, doch dit verklaart niet waarom verzoeker gedecideerd verklaarde dat zijn echtgenote in het algemeen ziekenhuis (*“het enige grote ziekenhuis”*) van Fallujah werkte. Verzoekers citeren een passage uit het gehoorverslag van verzoeker, waarin wordt ingegaan op de plaats van tewerkstelling. Deze passage ondersteunt evenwel de bevindingen van de commissaris-generaal dat verzoeker duidelijk verklaarde dat verzoekster werkzaam was in Fallujah zelf. Verzoekers stellen dat verzoeker zich nadien onmiddellijk verbeterde, doch zoals in de bestreden beslissingen wordt gesteld – en ook blijkt uit de geciteerde passage van het gehoorverslag – gebeurde dit slechts nadat verzoeker uitdrukkelijk werd geconfronteerd met tegenstrijdige verklaringen van verzoekster. Dat het gehoor vier jaar na de gebeurtenissen heeft plaatsgevonden, is geen verantwoording voor de tegenstrijdigheden. Er kan worden verwacht dat verzoekers een coherent verhaal kunnen vertellen omtrent de precieze omstandigheden van de telefonische bedreiging, die immers één van de redenen voor het vertrek uit Irak uitmaakt. Waar verzoekers niet inzien waarom verzoekster zou liegen over haar plaats van tewerkstelling, volstaat deze loutere over-

tuiging niet. In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden is deze omstandigheid wel degelijk relevant. Gevraagd naar de redenen waarom zij geïnterviewd worden, antwoordt verzoekster immers dat “ze beschouwen iedereen die naar F. gaat als werkend met Daesh[...] het zwaartepunt is Fallujah voor ons, omdat we ginder werkten” (zie AD CGVS, stuk 7b, gehoor verzoekster, p. 14). Verzoekster verklaarde ook dat zij vermoedde dat de bedreiging uitging van de sjiiitische controlepost Al Sakur, waar zij voorbij moest op haar weg van Ghazaliya naar A.A.F. (zie *ibid.*, p. 9-11). De plaats van tewerkstelling – na de opmars van Daesh in Fallujah, met de bijhorende associatie van soennieten die aldaar werken als medewerkend met Daesh – is aldus wel degelijk een essentieel element voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van de voorgehouden telefonische bedreiging.

Wat betreft de brandstichting van het huis, kan de enkele omstandigheid dat verzoekers geen getuige waren van de brand de voornoemde flagrante tegenstrijdigheden in hun verhaal niet vergoelijken. De post factum verklaring van hun zoon L. – dat in zijn gehoor verkeerdelijk werd genoteerd dat zijn familie hem op de hoogte heeft gebracht van de brand – kan de eerder vastgestelde tegenstrijdigheden niet verklaren of weerleggen. De verklaring dat “dit de enige mogelijke scenario [is]”, is weinig overtuigend. In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, hebben de vastgestelde tegenstrijdigheden ook niet louter betrekking op “enkele details”. Zoals in de bestreden beslissingen kan worden gelezen is het gehele relaas dienaangaande doorspekt met tegenstrijdigheden (zie *supra*).

Wat betreft de beschieting van verzoeker, kan de overtuiging dat hij hieromtrent consistente en gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd niet worden aangenomen. Verzoeker verwijst hierbij naar de foto's van de auto, waarbij hij stelt dat hij zonder twijfelen de nummerplaat kan aangeven. Het uit het hoofd kunnen reciteren van een nummerplaat kan echter bezwaarlijk worden aangenomen als bewijs van eigendom van de auto. Dit zegt niet meer en niet minder dan dat verzoeker in staat is een nummerplaat – die voorkomt op een foto van een auto – te memoriseren. Hiermee weerlegt verzoeker niet de voormelde overwegingen, op grond waarvan de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat aan de schietpartij geen geloof kan worden gehecht. Waar verzoeker nog ingaat op de motieven inzake zijn tewerkstelling, benadrukt de Raad nogmaals dat de loutere overtuiging van verzoeker dat niet duidelijk is waarom hij hieromtrent zouden liegen, niet volstaat. Alleszins dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van de tewerkstelling dient te worden gekaderd in de beoordeling van de geloofwaardigheid van de beschieting van verzoeker. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, slaagt verzoeker er niet in de ongeloofwaardigheid van de beschieting in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoekers stellen nog op algemene wijze dat hun asielrelaas perfect coherent is met de informatie van het CGVS, waarbij zij citeren uit het EASO “Country of Origin Report Iraq: Security situation” van maart 2019. In de geciteerde passage wordt aangegeven dat sjiiitische checkpoints een blijvend risico inhouden voor soennitische moslims en dat er een bijkomend risico is voor personen, wiens naam staan vermeld op een wanted lijst. Dit is louter algemene informatie, die door de commissaris-generaal ook niet wordt betwist, waarmee evenwel niet wordt aangetoond dat verzoekers concreet en individueel worden geïnterviewd door de sjiiitische milities. Deze algemene informatie doet geen afbreuk aan hetgeen hierboven reeds werd uiteengezet. Louter volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat verzoeker in zijn verklaringen bovendien heeft aangegeven dat hij na zijn beschieting gerustgesteld en geholpen werd aan een checkpoint.

Waar verzoekers nogmaals benadrukken dat zij wel degelijk vervolging vrezen, benadrukt de Raad dat het louter herhalen van de vluchtmotieven niet van aard is om voorafgaande vaststellingen en bevindingen te ontcrachten.

2.4.5. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoekers en de voorgehouden vervolgingsfeiten in Irak omwille van problemen met de sjiiitische milities als gevolg van hun werkzaamheden, niet geloofwaardig. Evenmin maken verzoekers aannemelijk dat zij, gelet op de specifieke individuele omstandigheden van hun zaak, in het verleden werden blootgesteld aan vervolging omwille van hun soennitische geloofsovertuiging.

2.4.6. Verzoekers reiken verder geen andere concrete, op hun persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat zij heden omwille van hun soennitische geloofsovertuiging dreigen te worden geïnterviewd of vervolgd bij een terugkeer naar Bagdad.

Waar verzoekers nog stellen dat hun zoon duidelijk het slachtoffer was van vervolgingen door sjiiitische milities, merkt de Raad op dat de erkenning van hun zoon als vluchteling niet automatisch inhoudt dat

ook verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben. De commissaris-generaal benadrukt terecht dat elk beschermingsverzoek op individuele basis dient te worden onderzocht. Uit zijn toelichting in de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers' zoon niet louter omwille van zijn soennitische geloofsovertuiging werd erkend. Wel werd rekening gehouden met de individuele omstandigheden van de zoon, in casu zijn werkzaamheden, studies en betrokkenheid bij ontheemden uit Anbar. Gelet op dit profiel in de toenmalige context in Bagdad in het najaar van 2015 en zijn vrees voor problemen met sjiitische milities, werd hun zoon, ongeacht eventuele vervolgingsfeiten, de vluchtelingenstatus verleend. De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat verzoekers zelf geen geloofwaardige problemen aanhalen die betrekking zouden hebben op het profiel van hun zoon (zo wordt geen geloof gehecht aan de brandstichting op hun huis), noch blijkt dat verzoekers op enige wijze betrokken waren bij de activiteiten van hun zoon. Er is dan ook geen reden om verzoekers heden als vluchteling te erkennen louter omwille van het profiel van hun zoon.

Verzoekers stellen verder in hun verzoekschrift dat zij afkomstig zijn uit de wijk Ghazaliya aan de rand van Bagdad en dat volgens de landeninformatie veel sjiitische milities actief zijn in de buitenwijken van Bagdad. Deze gegevens worden niet betwist maar laten op zich niet toe aan te nemen dat verzoekers omwille van hun soennitische geloofsovertuiging dreigen te worden vervolgd bij terugkeer naar de wijk Ghazaliya. Verzoekster verklaarde immers tijdens haar gehoor dat zij in de "*soennietenwijk*" van Al Ghazaliya woonden (AD CGVS, stuk 7b, gehoor verzoekster, p. 5). Uit landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat de sjiitische milities zich in de buitenwijken van Bagdad, en in het bijzonder in de "*soennietenwijk*" van Al Ghazaliya, te buiten gaan aan groepsvervolging van soennieten. Verzoekers reiken verder geen andere concrete en individuele omstandigheden aan waaruit zou blijken dat zij heden persoonlijk, als soennieten die in de "*soennietenwijk*" van Al Ghazaliya wonen, dreigen te worden geviséerd of vervolgd. De Raad herhaalt ten slotte dat geen geloof wordt gehecht aan het vluchtrelaas van verzoekers en de voorgehouden vervolgingsfeiten in Irak omwille van problemen met de sjiitische milities en stipt aan dat de individuele omstandigheden die hebben geleid tot de erkenning van hun zoon als vluchteling niet naar verzoekers kunnen worden doorgetrokken.

Gelet op wat voorafgaat, ontwaart de Raad geen individuele omstandigheden die, gelet op verzoekers' profiel, een invloed kunnen hebben op het risico voor vervolging. Verzoekers maken niet aannemelijk dat er, gelet op de specifieke individuele elementen van hun zaak, een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat zij omwille van hun soennitische geloofsovertuiging aan vervolging zullen worden blootgesteld bij terugkeer naar hun land van herkomst.

2.4.7. Deze vaststellingen en hetgeen hierboven wordt besproken volstaan om te besluiten dat, enerzijds, niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet en dat, anderzijds, verzoekers geen voldoende concrete elementen aanhalen die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging.

In acht genomen wat voorafgaat, kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet worden aangenomen.

2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.5.1. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij wordt geconcludeerd dat verzoekers deze motieven niet aannemelijk maken.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op de doodstraf of executie of op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekers maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Irak zouden hebben gekend.

2.5.2. Opdat aan de verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, sub c, van richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud

verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest 'Elgafaji' waar het Hof van de Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *"er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat *"hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het lopende gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden.

De verwerende partij heeft bij aanvullende nota van 28 januari 2020 de beschikbare landeninformatie aangevuld met volgende stukken:

- UNHCR "International Protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq" van mei 2019;
- EASO "Country Guidance note: Iraq" van juni 2019;
- EASO "COI Report Iraq: Security situation" van maart 2019.

De commissaris-generaal benadrukt terecht dat nergens in de voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Zowel uit de UNHCR-richtlijnen als uit de EASO Guidance note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn.

Bijgevolg moet, gelet op de verklaringen van verzoekers over hun regio van herkomst in Irak, de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad worden beoordeeld, wat verzoekers niet betwisten.

De commissaris-generaal zet in zijn aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Bagdad:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (...) blijkt dat deze grondig is gewijzigd sinds 2017. De toenmalige eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018

rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de activiteiten van ISIL in Bagdad en de Baghdad Belts in 2018-2019 beperkt waren nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017. ISIL heeft wel nog actieve cellen in het noordelijke en westelijke gedeelte van de Baghdad Belts. Vanuit de gebieden waar het traditioneel steun heeft genoten, is ISIL nog steeds in staat om aanvallen uit te voeren in het stedelijk centrum van Bagdad.

ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. Het merendeel van deze aanvallen door ISIL vindt plaats in de Baghdad Belts, met name in de districten Tarmiya, Taji en Latifiya al is het aantal incidenten, en het aantal burgerdoden dat hierbij valt, nog steeds beperkt.

Het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018-2019 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIL vanaf juni 2014 in bepaalde delen van Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiiitische milities - die officieel deel uitmaken van de ISF en onder de paraplu van de PMU werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIL verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de (andere delen van de) ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel

besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.”

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, wordt de analyse van de commissaris-generaal door de Raad overgenomen. De Raad concludeert samen met de commissaris-generaal dat er actueel in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie in een ander daglicht stelt.

Evenwel wordt niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg bevinden verzoekers zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft de aard van de “persoonlijke omstandigheden”, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een preciaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of een verzoeker “het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden” door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de stad Bagdad rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kan een verzoeker persoonlijke omstandigheden invoeren die in zijn geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Bagdad dermate verhogen dat – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in de stad Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon – er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofd van verzoeker bestaat.

Verzoekers brengen evenwel geen persoonlijke omstandigheden aan die in hun hoofd het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. De omstandigheden die verzoekers in het verzoekschrift aanvoeren, met name het feit dat zij soennieten zijn, dat hun zoon duidelijk het slachtoffer was van vervolgingen door sjiiitische milities, hun werkzaamheden en dat zij afkomstig zijn uit wijk Ghazaliya waar vooral sjiiitische milities actief zijn, zijn immers niet van aard dat zij het risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. De

rechtspraak en landeninformatie die verzoekers aanhalen zijn overigens niet dienstig in dit kader daar deze enkel betrekking hebben op individuele en doelgerichte vormen van geweld en niet op willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers verwijzen ter terechtzitting nog naar medische elementen in hoofde van verzoekster, met name cardiologische en psychische problemen. Wat betreft de cardiologische problemen, stellen verzoekers ter terechtzitting zelf dat hun verblijfsvergunning op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet werd verlengd omdat verzoekster geen behandeling meer zou nodig hebben. Verzoekers delen mee hiertegen een beroep te hebben ingediend maar leggen verder geen stukken voor die de actualiteit van de cardiologische problemen en omvang ervan aantonen. Wat betreft de psychische problemen stelt de Raad vast dat er heden enkel een bondig psychologisch attest voorligt dat slechts een zeer algemeen beeld geeft. Het psychologisch attest wijst summier op tekenen van depressie, slaapproblemen, angsten en tekenen van PTSD maar bevat geen definitieve formele diagnose. Evenmin blijkt uit dit psychologisch attest dat verzoekster momenteel medicamenteus of gedragstherapeutisch behandeld wordt. Een loutere verwijzing naar dit enkele psychologisch attest is dan ook niet voldoende om aan te tonen dat verzoekster in vergelijking met andere burgers in Bagdad over minder weerbaarheid beschikt om zich aldaar te beschermen of, indien nodig, deze bescherming te verkrijgen. Bij gebrek aan duidelijkheid over de actualiteit van de verzoeksters cardiologische problemen en de omvang ervan, toont verzoekster in deze stand van zaken niet concreet aan dat haar persoonlijke omstandigheden van die aard zijn dat zij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat zij een groter risico loopt dan andere burgers in Bagdad op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Gelet op het voorgaande, concludeert de Raad dat verzoekers nalaten het bewijs te leveren dat zij specifiek worden geraakt, om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de stad Bagdad. Evenmin zijn er elementen die erop wijzen dat er in verzoekers' hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

2.5.3. Gelet op het voormelde, tonen verzoekers niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Waar verzoekers verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoekers heden louter omwille van het feit dat zij soenniet zijn, dreigen te worden vervolgd in Bagdad. Bijgevolg is verzoekers' verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers werden gehoord op het CGVS. Tijdens deze gehoren kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.8. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen.

en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

2.10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES